

FERENCES KÖZLÖNY

1938 augusztus hó

XVIII. é

TARTALOM :

Terciárius naptár.

● Fenn magasan...

● Dr. Brana János: Eucharisztia és orvos.

● Vajda Károly: Szentévi könyörgés (költemény).

● P. Árvavári Agnellusz OFM.: Gyakorlati életünk és az Oltáriszentiség.

● P. Roznik Rajnér OFM.: Csodálatosak Isten utai...

● Pilsudski marsall és mérnök.

● Pálffy Erzsébet grófnő: A Gondviselés útjai.

● Szűz Mária, a mi mennyei Édesanyánk.

● P. Roznik Rajnér OFM: Krisztus közelében.

● Rendi élet.

● Özv. Kunits Ferencné: A hála szükségessége.

● — y — a: A szenvedés.

● Az igazi terciárius.

● Szerkesztői üzenetek.

● P. T. P: Élet a kereszten.

● Apróságok XI. Pius terciárius pápáról.

látszik Alverna csúcsa. Fárasztó oda az út. Koronája mint hatalmas muzsika zengi Isten dicséretét. Körülötte a nagy csend fölségesen hallgat és megszóllaltatja a lélek titkos rejtekeit. Fölötte a kék ég derűsen mosolyog, mintha ő is örülne, hogy látja Assisi Szentjét. Nincs rajta semmi különös, csak szeméből sugárzik ki valami rejtelmes fény. Ettől elevenül meg minden körülötte, még az állatok is szelíden símulnak hozzá...

Mi ez? Mérhetetlenül nagy szeretete, és áldott, romlatlan lelke. Ezt osztogatja örömittasan mindenfelé. Minél többet ad, annál gazdagabbnak érzi magát, és túláradó érzelmeivel felragyogtatja még az elkeseredett szívekben is a szebb jövő reményét. Minél tovább nézik lényét, annál melegebben vonzódnak hozzá. Tőle nem lehet elválni. Aki egyszer közelébe férközött és megnyílt előtte, kitörölhetetlenül belevésődnek lekötő vonásai.

Nem ellenkezik vele senki, mert felolvad közelében a harag és az ellenszenv. A szeretet édes illata terjeng szívéből, és elfeledtetni mindenkivel, hogy olyan rosszak az emberek. Mellette kezdünk hinni az emberi jószágban és őszinteségben. A kölcsönös bizalom meghitt virágai fakadnak hatása alatt. Úgy tűnik fel, mintha eddig valami homály borult volna ránk és elvette volna tiszta látásunkat. Most kezdünk csak rájönni, hogy mi testvérek vagyunk, és boldogító hivatásunknak ismerjük, hogy Jézusban egymásért éljünk.

Tekintetéből azt is kiolvassuk, hogy olyan rövid az élet, kezdjük hát el minél előbb Jézus életét. Siessünk, mert minden pillanatért kár! Hiszen Jézus másolása végtelenül nagy érték. Minden vonás új meg új gyönyörűség számunkra, és új meg új dicsőséget jelent örökkévalóságunkban. Visz, ragad magával, nehogy túlságosan lefoglaljon bennünket az anyagi világ ezer ügye-baja és lemaradjunk.

Biztató szava édes zeneként járja át egész valónkat. Nem félünk, hogy a meredek ösvényről leszédülünk. Ott fenn integet felénk a drága orom. Szinte most is fénylik rajta az égi Szeráf. Szárnyainak suhogása mintha az égiek énekét hozná le közéink. Atyánkhoz közeledik és vele társalog. Kitárt karja, megdicsőült arca, elragadtalott lényé örök emlékül lobog előttünk...

Fenn magasan az Alverna hegyén hallgatjuk áldott hangod és hálát adunk a jó Istennek, hogy nyomdokaidba léptünk. Nem akarunk lemaradni, csak fogjad karunkat és emelj, nehogy elcsúszszon lábunk és megint hétköznapiakká váljunk. Rád nézünk, Téged figyelünk, szíved dobogását hallgatjuk, ő jóságos Atyánk! Küldd minél bőkezűbben nekünk szent sebeid tüzét, hogy felolvadjunk és Jézusban Veled együtt égjen szívünk: együtt, egyért!

Eucharisztia és az orvos.*)

Irta Dr. Brana János ny. tábornokorvos, egyetemi tanár.

II.

Az Eucharisziával élő orvos további fontos feladata az ifjúság körüli sok kérdés tanulmányozása. főleg azonban az erkölcsi és testi prophylaxis minél szélesebb alapokon való kiépítése. Régi és igaz mondás, hogy *a nemzet ifjúságában él, vagy bukik*, de ehhez bátran hozzátehetjük, hogy az Egyház is akkor a legtündöklőbb, a leggyőzedelmesebb, ha ifjúságát Krisztus eszméinek, erkölcsstanának követésében tudja és látja; viszont fájdalmas megpróbáltatásokat kell kiállania akkor, ha ifjúsága az Anyaszentegyházzal szemben közönyös, vagy méginkább ha ellenséges érzületű. E kérdés körül azonban nemcsak a világnézeti nevelésnek, mint olyannak van döntő szerepe, hanem igen sokszor az ifjúság erkölcsi felfogásának, erkölcsi életének is.

A lelkiatyák, a lelkivezetők tudják legjobban, hogy az Úr Jézus iránt táplált gyöngéd szeretetet, az Egyházzal szemben érzett engedelmességet és ragaszkodást a társadalmi élet szabadosságai, kilengései, de főleg a hatodik parancsolat ellen elkövetett vétkek mennyire képesek meggyöngíteni, sőt megsemmisíteni. Ha ezeknek kiírtására szülő, pap és orvos idejekorán össze nem fog, az ifjú test és lélek mély örvénybe kerülhet.

A prophylaxist, vagyis a bajt megelőző, védekező intézkedéseket tehát még akkor kell kiépíteni, amikor az ifjúság a testi és a lelki tisztaság kegyelmét élvezzi, amikor még a romlatlan lelkület és a fiatal fogékony agysejt a beléje oltott nemeset, szépet, jót könnyebben tudja elraktározni és megőrizni, mintha ez a nemes törekvés a későbbi években történik. Mindnyájan tudjuk, mennyire emlékünkből maradt kora ifjúságunk, gyermekkorunk sok szép emlénye, a szülők vallásos élete, gyönyörű példaadása, a testvérek közötti szeretet és egyetértés zavartalansága, az ünnepnapok emelkedett hangulata, lelkipásztoraink, tanáraink sok nemes törekvése és buzgósága. Ugyanakkor azonban megdöbbenéssel látjuk, mennyire elmosódott férfikorunk eseményeinek egész láncolata, mintha éveket, évtizedeket ugrottunk volna át. Ezért van, hogy öreg emberek, bár mily hosszú kort is érek el, annak arányait már nem érzékelik, sőt gyakran halljuk tőlük, hogy életük álomszerűen repült el. Kétségtelen tehát, hogy a férfi és az idősebb kor fáradt agysejtjei a benyomásokat felületesebben raktározzák el, s azok mélyebb nyomokat, emlékeket kevésbé hagynak maguk után. A lélekmentésnek és a nemesítésnek tehát — ismétlem, igen korán, a zsenge és friss agysejtek korában, a lelki és testi tisztaság időszakában kell kezdődnie. Ennek fontosságát az Eucharisztia nagy pápája, X. Pius teljes mértékben fölismerte, amikor az ifjúság minél korábbi és minél gyako-

*) Ez az előadás elhangzott: A magyar kath. orvosok Szent Lukács Egyesületének eucharisztikus kongresszusi diszülésén.

ribb szentáldozását nemcsak megengedte, hanem legfőbb tekintélyével szorgalmazta is.

Mi orvosok az Egyházat ezen a téren a legteljesebb mértékben támogatjuk, mert meg vagyunk róla győződve, hogy a krisztusi alapokra felépített ifjúsági nevelés nagy védelmet, nagy erőt biztosít a fejlődő test és idegrendszer részére és megkönnyíti a szülő és az orvos érthető aggodalmait. Az Eucharisztia nagy pápája nem hiába hangsúlyozta ki az Eucharisztia csodás erejét, nem hiába állította be a test és a lélek tisztaságáért folyó nagy harcba ezt a legcsodálatosabb kegyelmi Tényezőt, mert tudta és érezte, hogy az Eucharisziában rejő Krisztus, a minden nemes és jó törekvésnek Védője, az emberi gyarlóságok, gyöngeségek Legyőzője, nem hiányozhat, nem maradhat távol az ifjúságtól. Az Eucharisztia, mint az akarat és a jellem rendszeres fejlesztője, mint a lélek folytonos fegyelmezője, mint a testnek és az idegrendszernek fizikai értelemben is vett oltalmazója, az ifjúság valláserkölcsei nevelésében, a test és lélek védelmében tehát olyan Segítőársunk, aki előtt nekünk orvosoknak szent alázattal meg kell hajolnunk, annál is inkább, mert az ifjúság testi megmentésében is a legnagyobb, a legbiztosabb Segítőnk.

Míg azonban az Egyháznak ezirányú gyöngéd gondoskodása és őrködése már a gyermekkorban kezdődik, addig az orvosi felvilágosítás ideje a későbbi, u. n. serdülő korra esik. A serdülő kor éveiben meg kell értetnünk a fiatalsággal, hogy az ifjúkori önmegtartóztató élet nemcsak veszélytelen, hanem későbbi életünk, földi előmenetelünk kialakulásában a leghatalmasabb elősegítőnk, védőnk. Meg kell értetnünk az ifjúsággal, hogy a szűztiszta élet a legjobb fegyelmező, a jellem és az akarat legbiztosabb pillére és leghatásosabb fejlesztője. Meg kell továbbá értetnünk a fiatalsággal, hogy minden ifjúkori tékozlás valóságos merénylet az eljövendő szent házassággal szemben, amelyet Isten szentségi magaslatra emelt; de merénylet az utódokkal szemben is, akiket önhibájukon kívül elsatnyult testtel és idegrendszerrel bocsájtunk majd ki az élet szörnyű küzdelmeibe. Már korán ki kell oktatnunk fiatalságunkat, hogy a józan önfegyelmezés és a lelkiélet mennyire elősegíti az egészséges sport és a nagy természet szeretetét, amely utóbbiban oly közel érezzük magunkat Istenhez.

Mint a család, az iskola, vagy egyéb ifjúsági szervezetek orvosai azonban a lepéldásabb munkát akkor végezzük, ha fenti törekvéseinken kívül az ifjúság lelki életébe, sőt eucharisztikus életébe magunk is bekapcsolódunk, hogy az ifjúság lássa, hogy papja, orvosa, tanárai felelősségteljes, nehéz munkájukban maguk is az Eucharisztia éltető, erősítő kegyelméhez folyamodnak.

Fontos szerep vár a katolikus orvosra a keresztény családi élet megalapozásánál, felépítésénél. Hogy ennek a missiónak fontosságát felismerjük, elég, ha a háziorvosi ténykedésre mutatok reá, amely az orvost a gondjaira bízott családdal oly sok vonatkozásban köti össze. Akárhányszor látjuk ugyanis, hogy a pap, a lelkiatya befolyása a fiatalok házassága után csökken. A fiatalok úgy érzik, mintha már kinőttek volna azokból a keretekből, amelyek előbbi életüket határolták, betöltötték. A szülők befolyása is lassan elhal-

ványodik, változatlanul ott áll azonban helyén a család régi barátja az orvos, aki bölcs tanácsával akárhányszor a lelkiatya és a szülők együttes térvesszességét pótolja. Hogy a lelkiatya elhanyagolása a katolikus lelki élet folytonossága szempontjából mennyire fájdalmas, azt felesleges ecsetelnem. Elég, ha a válások ijesztő megsza- porodására mutatok reá, amely körtünet sajnos nálunk katolikusok- nál is hatalmasan felütötte fejét. Meg vagyok azonban arról győ- ződve, hogy ha a fiatalok lelki, testi és szociális problémáikat na- gyobb bizalommal, nagyobb mértékben helyezik az Egyház gondos kezébe, a házasság szentségi volta nem homályosodik el oly mér- tékben, mint azt lépten-nyomon látjuk, és a katolikus válások szá- ma bizonyára a legkisebbre csökken. A válás már magábanvéve is súlyos lelki megpróbáltatást, válságot, meghasonlást jelent, távolabbi vonatkozásban pedig a szociális kérdések egész sorát termeli ki. Ezt a lelki válságot még komolyabbá teszi, még jobban elmélyíti a katolikus Egyháznak az a tántoríthatatlan állásfoglalása, hogy a szentség magaslatára emelt házasságot nem engedi emberi szeszé- lyek, szenvedélyek, emberi érdekek játéktárgyává tenni. Amit az Egyház a házasságról erkölcsileg sőt, fizikailag hirdet, azt mi orvo- sok természettudományilag teljes mértékben alátámasztjuk. A válá- sok, de méginkább a többször megismételt válások eseteinél ugyanis igen gyakran bebizonyul az, hogy a házasság lelki, testi, vagy erkölcsi föltételei hiányoznak. Márpedig amikor az Egyház a házasságot szentségi fokra emeli, eleve oly egyének szent kötelékére céloz, akiknél a házasság testi, lelki és erkölcsi előfeltételei megvannak. Ezt az álláspontot képviseli a katolikus orvos is, akinek azonban a családdal való évtizedes kapcsolata révén sokkal könnyebb ezekben az előfeltételekbe betekinteni, mint magának az Egyháznak, amely a fiatalokat esetleg kevésbé ismeri. Ha tehát a katolikus orvos a készülő házasságnál az említett előfeltételeket nem látja biztosítot- taknak, kötelessége erről úgy a fiatalokat, mint a szülőket nyoma- tékosan figyelmeztetni és a készülő veszélyt elhárítani. Sajnos ezek- nél a nem-sikerült házasságoknál gyakran oly idegrendszerbeli gyön- geségek, szeszélyek és szenvedélyek játszanak szerepet, amelyeket az elvakult szülő, a hevülékeny fiatalok alig vesznek észre, ame- lyeknek jelentőségével azonban a tárgyilagosan ítélő orvos tisztában van. A jegyesség idealizmusa ezt a lappangó hiányt elnyomja, a házaseset megkezdésével, az idealizmus csökkenésével azonban ez mindinkább előtérbe lép és a készülő szomorú esemény előbb-utóbb bekövetkezik. A katolikus orvosnak tehát nemcsak erre az esetleges szomorú kiábrándulásra kell a családot figyelmeztetnie, hanem köte- les arra is gondolni, hogy a nem-sikerült, illetve szétment házasság és válás mily súlyos lelki károsodással és veszéllyel jár egyházi szempontból. A katolikus orvosnak tehát kötelessége ettől a lelki károsodástól a lelkeket már eleve — prophylactice megmenteni. De- ha már a szükséges előfeltételek nélkül jött létre a házasság, igye- keznek mindent megtenni, hogy legalább az orvosilag elérhető lelki- testi terápiával a helyzetet megjavítsa és a válás veszélyét csök- kentse, de igyekeznek ily esetekben az Egyház lelki segítségét is érvényre juttatni.

A gyóntatószék, az Eucharisztia, szentéletű egyházi férfiakkal a vajudó családdal való személyes megismertetése, mind olyan eszközök, amelyeknek igénybevételére a katolikus orvosnak törekednie kell.

Széles működési terület nyílik az eucharisztikus orvos számára a gondjaira bízott emberek, családok szociális és társadalmi élete körül. Régi igazság, hogy a testnek és a léleknek megfelelő együttműködése nélkül kiegyensúlyozott életről alig lehet szó; de még nagyobb igazság, hogy az anyagi élet, az anyag túlságos előtérbe helyezésével a lelki szempontok előbb-utóbb megszűnnek hatótényezőkké lenni. Minél inkább tűzzük ki életcélul a test fizikai kényelmének, jólétének fokozását, annál inkább elhalványulnak azok a magasabb eszmények, amelyekért tulajdonképpen teremtve lettünk és amelyeket be kellene töltenünk, vagyis annál inkább gyengülnek a lélek esélyei. Gazdagságnak, jólétnek kétségtelenül lennie kell, sőt ez utóbbinak általánosnak is. Amíg azonban a helyesen alkalmazott gazdagság áldást fakaszt, áldást sugároz, addig a rosszul alkalmazott, vagy helytelenül, esetleg bűnös könnyelműséggel felhasznált vagyon romlást okoz.

Az Úr Jézus szavai: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak bemenni a mennyek országába” (Mt. 19, 24), kétségtelenül egyrészt a nemigazságos úton szerzett vagyona és a gazdagokra, másrészt a könnyelműen és bűnösen felhasznált javakra és birtokosaira vonatkoznak. Ha a gazdag ember a vagyont a krisztusi értelemben vett felhasználás helyett főleg a testi élvezetvágyak, a fizikai mámor, az egyéni kevélység, hiúság kielégítésére fordítja, egészen bizonyos, hogy nemcsak a testét, hanem a lelkét is elveszti. Szánalmas és siralmas azonban az a gazdagság is, amely kapzsi, zsugori ember kezén van. Itt, ha a test el is kerüli gyors végétét, a betegséget, a lélek annál mélyebbre sülyed.

Az orvosnak a mindkétfajtaú gazdagnál előbb-utóbb dolga akad; ott a gyönyöröktől, élvezetektől bomladozó testet, itt sokszor a beteg idegrendszert kell kezelésbe vennie. Embertársai lelkével törődő eucharisztikus orvos ilyen esetben áldásos, eredményes szociális munkát fejthet ki. Háziiorvosi teendői kapcsán ugyanis bőven nyílik alkalma arra, hogy a testi vonatkozásokon kívül az érintkezés fonalát, a beteg figyelmét szociális kérdésekre is reáterelje s az ilyen lelki hangolást mihamar követi majd a helyesebb szociális belátás, sőt ezen keresztül a tisztultabb lelki élet is.

A gyakorlati életben egyébként azt is látjuk, hogy gazdag emberek anyagi elhatározásaikban, végrendeleti intézkedéseikben háziiorvosuk bizalmát szívesen veszik igénybe. Az eucharisztikus orvos ilyen esetben szívvel-lélekkel az igazságot, a krisztusi értelemben vett és az Egyház által lépten-nyomon hirdetett szociális álláspontot képviselje. De mit tegyen az eucharisztikus orvos a szegényekkel, a nincstelennel, a társadalom szánalmas rétegeivel? Nyújtson mindent, anyagból és lélekből, közvetlenül és emberbaráti közvetítéssel mindent, de főleg lelkéből mindent, amit Krisztus a szegényeknek, a nyomorgóknak ígért. Nyújtson szeretetet, türelmet, irgalmasságot, és sohase felejtse, hogy amikor ezeket nyújtja, ma-

gával az Üdvözítővel cselekszik jót. Itt van tulajdonképpen az eucharisztikus orvos legigazibb munkaköre, itt teremnek részére a legszebb, legáldásosabb lelki babérok.

De miként a helytelenül használt gazdagság, éppúgy a rosszul értelmezett és félreismert kultúra is egyénnek, társadalomnak egyaránt testi, lelki kárára válhat. Minket orvosokat a rosszul alkalmazott kultúrának főleg azok a kilengései érdekelnek, amelyek akár közvetlenül, akár közvetve a testre és a lélekre veszélyt jelentenek és jelentenek. Szerintünk ugyanis a kultúra létjogosultsága csak addig terjedhet, amíg belőle áldás, jólét, észszerűség és célszerűség fakad. Érdekes, hogy míg az orvostudomány e téren a Teremtő szándékaival a legtökéletesebb összhangot keresi, addig a kémia, a fizika és a szédítő lehetőségekkel biztató technika sok áldásuk mellett az emberiség legnagyobb ellenségévé szegődhetnek. A Teremtő végtelen tudásából, mérhetetlen bölcsességéből és titkaiból egy-egy szikrát nekünk is adott annak bizonyítására, hogy alkotó Lángelméjének mi parányi képmásai vagyunk, de jaj, ha ezzel a ritka nagy kegyelemmel visszaélünk és a tudás e szikráját nem Tőle eredőnek tekintjük, hanem kevélységünkben Őt magát is megtagadjuk. Az Eucharisztiaival élő orvos alázattal borul le az oktató és kormányzó Isten előtt és a kultúrát, a Teremtő akarata szerint alkalmazott kultúrát. Isten nagy kegyelmének, ajándékának tekinti és annak előmozdításán, tökéletesítésén maga is minden erejével fáradozik.

A földi viszontagságokon, jó és balsorson, hírnéven és dicsőségen, gazdagságon és szegénységen keresztül a földi vándor végül Isten ítélő székéhez közeledik, hogy számot adjon sáfárkodásáról. Egy külön és eddig ismeretlen fejezete következik életünknek, amelyre egészséges korunkban keveset, vagy egyáltalában nem gondoltunk, s amelynek világába eddig csak mint szemlélők, mint szeretteink, hozzátartozóink testi, lelki szenvedéseinek fizikai részesei kapcsolódunk bele. Ezt a különleges lelki világot, az eddig ismeretlen valamit maga a beteg éli át, erről a válságos helyzetről a környezetnek csak sejtései lehetnek. Mélyebben tekint ebbe a lelki világba a gyóntató pap és az orvos. Ha pap és orvos életpályájuk folyamán ritkábban egészítették is ki egymást most embertársaik életének utolsó szakaszán annál szorosabban haladhatnak egymás mellett. Itt nemcsak a katolikus, hanem minden olyan keresztény és nem keresztény orvosra gondolok, akikben él a vágy, hogy betegeiknek lelki üdvösségét elősegítsék. A súlyos betegnél tehát az első kérdés: Felvilágosítsuk-e tapintatosan a beteget állapotáról, figyelmeztessük-e vallási kötelességére és ajánljuk-e a pap meghívását? A válasz általánosan „igen”; itt csak az eljárási módok különböznek. Ha ugyanis a beteg előzőleg is vallásos volt, vagy gyakrabban járult a szentségekhez, a kérdés megoldása semmi nehézséget, semmi megzavartatást nem okoz. Ilyen betegnél akárhányszor azt látjuk, hogy minden külön figyelmeztetés nélkül maga is vágyódik pap után, maga óhajtja az Eucharisztiaát, sőt a kórházi közös kórtermekben azt is látjuk, hogy a már egyszer megáldoztatott beteg, a pap újból, de más betegnél való megjelenésekor ismételten, sőt naponta kéri

az Eucharisziát. Ezekkel a jámbor lelkekkel tehát nemcsak, hogy nincs gondunk, hanem ezek valósággal megszentelik környezetüket. A betegágyhoz közeledő Úr Jézus csodás varázsa ilyenkor diadalmasan tör utat magának a hitetlen, a közönbős beteg felé is, és gyakran látjuk, hogy minden különös figyelmeztetés nélkül ezek is az Úr Jézushoz menekülnek. Amíg tehát a kórházak közös kórtermében a helyzet kedvezőbb, addig a kórházak külön szobáiban, továbbá az otthonukban ápolt betegeknél a kérdés sokkal nehezebb.

Természetesen itt is két csoportba kell osztani a betegeket, sőt a családokat is: vallásosakra és közönbősökre, illetve vallástalanokra. Az előbbi esetben sem a súlyos állapotra való figyelmeztetés, sem a pap, illetve a szentségek ajánlása nem szokott kellemetlen hatást kiváltani. Annál nehezebb azonban a helyzet, ha úgy a beteg, mint környezete a lélek ügyeivel, kérdéseivel szemben közönbős, vagy éppen elutasító. Hosszú kórházi szolgálatom alatt azonban azt láttam, hogy a makacsabb fél mindig a környezet. A beteg ugyanis a már említett lelki világával érzi a véget, érzi a földi kapcsolatok lazulását, az elszállni készülő lélek békülni akar Teremtőjével. A beteg titokban már vágyódik a pap és az Eucharisztia után, a környezet azonban nem tud beleilleszkedni a beteg lelki világába, egyrészt vallási közönbösségből, másrészt csak a földieket szem előtt tartó szeretetből és gyöngédségből a papot és a szentségek kiszolgáltatását valóságos megrázkódtatásnak fogja fel. Mit tegyünk ilyenkor? Leghelyesebb, ha a környezettel szemben a leghatározottabb álláspontot foglaljuk el és reámutatva a beteg súlyos helyzetére, figyelmeztetjük a hozzátartozókat, hogy ellentállásukkal nagy lelki felelősséget és terhet vállalnak magukra. És mit tegyünk a betegekkel? Mint mondtam, a testi erők fokozatos hanyatlásával, a lélek és az anyag kapcsolatainak mind lazábbá válásával a test már nem uralja a helyzetet, s a Teremtő ítélőszékéhez közeledő lélek fogékonyvá válik, az eddig közönbős betegen egy lelki átalakulás, fizikai szemmel ítélve egy elérékenyedés, magasabb értelemben pedig az Istennel való kibékülés, az Eucharisztia utáni titkos vágyódás vesz erőt. A papok és a betegápoló rendek kitűnő apácái ezt a lelki állapotot, ezt a lelki átalakulást igen jól ismerik és rögtön hasznosítják is. De ezt a lelki áthangolódást nekünk orvosoknak is jól, sőt azonnal fel kell ismernünk, főleg azoknál a betegeknél, akiknél az apácarendek áldásos, irgalmas közreműködése hiányzik. A betegeknek ez a lelki áthangolódása ugyanis a legkedvezőbb alkalom arra, hogy őket a szentségek föl vételére tapintatosan kérjük és figyelmeztessük. Sajnos, ideges, makacs környezet mellett ez néha a legnehezebb feladatunk; bár az orvosnak így is áll egy-egy kedvező pillanat rendelkezésére, amikor ezt megteheti. Igen áldásos, sőt nagy mértékben megnyugtató, ha ilyenkor a szentségekről, és pedig nemcsak az Eucharisziáról, hanem a szentkenetről is, mint az Úr Jézus csodálatos lelki, sőt sok esetben testi gyógyszeréről emlékeztünk meg. Ha idejekorán felismerjük ezt a lelki készséget, amely vallásos és vallástalan betegeknél egyaránt jelentkezik, máris győztünk, mert a többit elvégzi Isten szolgálja és az isteni kegyelem.

Orvosi ténykedésünk során száz és száz könnyű és nehéz halált látva, végre mi is Isten ítélőszékéhez közeledünk, hogy számot adjunk nemcsak önmagunkról, hanem tudásunkra és hivatásunkra bizott ezer és ezer embertársunk fölötti sáfárkodásunkról.

Kedves orvostestvéreim, kérjük az Eucharisziában rejtőző Urat, sugározza be kegyelmével élethivatásunkat, szentelje meg egyéni életünket, térjen be minél sűrűbben, minél irgalmasabban hajlékunkba, hogy a Vele való nagy találkozásunk, a Vele való örök egyesülésünk minél könnyebb, minél diadalmasabb legyen. Amen.

Szentévi könyörgés.

*Te, Ki előhoztál Ázsia szívéből,
Kiemeltél minket népek tengeréből;
Átvezetted népünk sok-sok pusztaságon,
Majd megállítottad fenséges ormokon:
„Szentségi Jézusunk, irgalmazz miné-
[künk]!”*

*Ki a kemény magyart ide segítetted,
Szent ismerésedbe korán bevezetted;
Dicső Szent Istvánban kivirágoztattad,
Szentelt koronáját úgy felragyogtattad:
„Szentségi Jézusunk, kegyelmezz miné-
[künk]!”*

*Ki átsegítetted harcokon, viszályon,
Diadalra vitted vad tatár csordákon;
Adtál Neki mindig hófehér szüzeket,
Dicső asszonyokat, hitvalló hősokeket:
„Szentségi Jézusunk, ó hallgass meg
[minket]!”*

*Nagy Lajos seregét diadalra vitted,
Szűz Anyánk lábához Cellbe elvezetted;
Nagy Hunyad vérenek erőt, tüzet adtál,
Kapisztrán lelkében szent tüzet gyújtottál:
„Szentségi Jézusunk, irgalmazz miné-
[künk]!”*

*Törökök dülásán általsegítetted,
Boldogasszony népét mindig megmentetted;
Ki mellette álltál vészben, zivatarban,
Századok dülásán, rettentő harcunkban:
„Szentségi Jézusunk, kegyelmezz miné-
[künk]!”*

*Degőgös lett lelkünk, hitünk megtagadtuk,
Multunkat, fajunkat, hej! — vásárra dobtuk;
Mocsarak közt jártunk, nem kellett a Lélek,
Elbuktunk, letörtünk, elveszett az Élet!:
„Szentségi Jézusunk, bocsáss meg miné-
[künk]!”*

*Szörnyű küzdelmeknek nyomorult magyarja,
Térdrehull Előtted s zokogva zokogja:
„Szentségi Jézusunk, Tehozzád menekszünk,
Ne hagyj el! Nélküled örökre elveszünk!”
„Szentségi Jézusunk, ó hallgass meg minket!”*

Vajda Károly.

Távol álljon tőlem!

Boleszláv, a szentéletű lengyel király állandóan viselte azt a nyakláncot, amelyen édesapja képe függött, és minden fontos elhatározása előtt megnézte, miközben így szólt magához:

— Távol álljon tőlem, hogy olyat cselekedjek, ami méltatlan lenne atyámhoz.

Te is állandóan viseled Szent Ferenc Atyánk képét. Kérdez-e magadtól fontosabb elhatározásaid előtt: Vajjon az méltó lesz-e Atyámhoz?!

Gyakorlati életünk és az Oltáriszentség.

írta P. Árvavári Agnellus. O. F. M.

A S. Chiara-kolostor egyik folyosója Nápolyban.

Ma a ferenceseké.

ségről akarunk elmélkedni, akkor kell, hogy alázatos hit töltse el szívünket és lelkünket, különben teljesen érthetetlenül állunk a csodák Csodájával szemben. Hinnünk kell ezt a fönséges titkot, mert hitünket a Szentség szerzőjének isteni mindenhatósága támogatja. Különbösen is az Oltáriszentség titkát sokkal könnyebben, sokkal bensőségebben, sokkal hamarabb tudja megközelíteni a mennyei Kenyér után epedően vágyakozó szívünk, mint az okoskodva fontolgató értelmünk.

A kis katekizmusnak arra a kérdésére: Mi végett rendelte Krisztus Urunk az Oltáriszentséget? — így hangzik a felelet: Krisztus Urunk azért rendelte az Oltáriszentséget, hogy

1. mindig közöttünk maradjon,
2. hogy a szentmisében érettünk feláldozza magát és
3. a szentáldozásban lelkünk tápláléka legyen.

Erről a három nagyjelentőségű pontról szeretnék jelen és a következő fejtegetésekben tárgyalni, hogy a szentségi Jézus eucharisztikus jelenlétének gondolata gyakorlati életünkben mindinkább kifejezésre jusson.

Szent Lajos francia király udvarán egyik reggel szokatlan sürgés-forgás támadt. „Csoda történt, csoda történt!” — hangzott szerte a kiáltás.

— Felség — mondotta a királyi udvar személyzete — a Gyermek-Jézus látható alakban mutatja magát az átváltoztatott Ostyában. Az Isten szerelmére! Jöjjön és lássa.

A király a kápolna felé sietett. De alig tett néhány lépést, hirtelen megállott s így szólt kíséretéhez:

— Nem! Mégsem megyek! Nem akarom látni a rendkívüli esetet. Szemem könnyen megcsalhatna s olyasminek lennék talán tanuja, ami valóságban nem létezik. De hitem, amely az Úr Jézus ezen szavain alapszik: „Ez az én testem”, sohasem csalhat meg és tudom, minél alázatosabb ez a hitem. Isten előtt annál kedvesebb!

Valóban! Ha az Oltáriszent-

Krisztus először azért rendelte a legméltóságosabb Oltáriszentséget, hogy szent Testével és Vérével mindig közöttünk maradjon.

Az Eucharisztia alapításában az Úr Jézus az ő végtelen nagy szeretetéről tesz bizonyosságot, amellyel az emberek iránt viseltetett. Az Oltáriszentséget általában a Szeretet szentségének nevezik. Krisztust az emberek iránt érzett nagy szeretete készítette ennek a szentségnek alapítására, hogy így velünk maradjon az idők végeztéig. Isten Fiának nem volt elég, hogy az emberek iránt érzett nagy szeretetét a megtestesülés karácsonyi éjtszakáján bizonyítsa, hanem örök időkre akarta éreztetni szeretetét minden emberrel és mindenkit egyformán a szeretetében részesíteni.

E célból olyan szentséget rendelt, amelyben Istenségének és emberségének minden dicsőségét elrejtve közöttünk maradjon. Ez nem más, mint a Szentostyának igénytelen egyszerűsége; de mert színe alatt Jézus Krisztus rejtetik, olyan nagy a méltósága, hogy előtte porba omlik a kat. Anyaszentegyház minden gyermeke. Hol is érezhetők annak a szentjánosi kifejezésnek igazi értelmét: Jézus „szerette övéit, akik e világban valának, mindvégig szerette őket” (Jn. 13, 1.), — ha nem a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt?

Jézusnak kijelentése: „Ez az én testem!” — olyan hatalmas, mint az a teremtő szó, amely a világ kezdetén elhangzott: „Legyen világosság!”. Az átváltoztatás szavai nem teremtenek ugyan Krisztust, hanem az áldozópap szavaira Jézus Krisztus a kenyér és bor színe alá rejtetik. A kenyeret és a bort, amely mindaddig a természet rendjében volt, az átváltoztatás szavainak hatása alatt az isteni rendelés a természetfeletti létrendbe emeli. Az a hatalom, amely az átváltoztatás szavait kíséri, nem teremtő hatalom ugyan, de azért az Isten mindenhatóságának megnyilvánulása. „A teremtés: legyen világosság szavainak megvolt a hatásuk a természet s a teremtés első megalkotásában. Ezeknek a szavaknak azonban: *Ez az én testem!* — az első teremtésre s a második teremtésre nyilván hatásuk. Rangra nézve legközelebb állanak azokhoz a szavakhoz: a Szentlélek száll tereád és a Magasságbelinek ereje megárnyékoz téged s azért a Szent is, Aki tőled születik, Isten Fiának fog hivatni... Ezen okból kifolyólag rokon egymáshoz a kenyérnek és bornak Krisztus testévé és vérévé való átváltoztatása és az örök Igének megtestesülése. A megtestesülés tényén kívül nincsen cselekmény, amely annyira túlszárnyalja a természet rendjét, amely oly tisztán isteni volna, mint az átváltoztatásnak Krisztus által rendelt szavai. Mi más a legméltóságosabb Oltáriszentség, mint a megtestesülésnek s a megtestesült Istenfia önfeláldozásának folytatása? A hang, amely az átváltoztatás szavait kiejti, kétségkívül gyaló emberé, de a szavak és azoknak hatása a mindenható Isten erejéből származnak”. (Manning — Haudek: Az örök papi méltóság. 15. lap.)

A Szentírás mondja: „Gyönyörűségem az emberek fiai között laknom” (Péld. 8, 31). Jézus azért alapította szeretetének ezt a nagy szentségét, hogy éjjel-nappal oltárainkon velünk maradjon a kenyér és a bor igénytelen egyszerűsége alatt. (Folyt. köv.)

Az egyházi rendeletek értelmében kijelentjük, hogy az itt felsorolt dolgok közlésével nem akarunk elébe vágni az egyházi döntésnek, és az itt felsorolt eseményeknek csak annyi hitelt tulajdonítunk, amennyit az egyszerű emberi elbeszélés megérdemel, és mindenben az Egyház szavát tartjuk döntőnek!

A múlt év augusztusában kezdődtek e csonka hazában Szent István apostoli királyunk 900 éves jubileumának előkészítő ünnepségei. Illő formában igyekeznek e nagy és szent Király iránt kifejezni háláját az egész ország. Magasztalják ünnepségeken, könyvekben, folyóiratokban a nagy Honmentő államférfiúi bölcsességét, lélekmentő apostoli buzgóságát. Bármily szépek is az ünnepségek, bármily ékesszólóak a dicséző szónoklatok, bármily lelkesek az aranyvonat országjáró útján az ünneplő közönségek a Szent Jobb körül, mégsem elég ahhoz, hogy kellőképpen tudjuk köszönetünket és hódolatunkat kifejezni. Segítségünkre jött — miként az alant következők igazolják — maga az Ég is!...

Az eset így történt!

*Mátraverebély-Szentkúta*t most már országszerte ismerik a katolikus hívek. Az országnak ez a legkedvesebb, ősrégi, Szent László életével összefüggő csodálatosan szép búcsújáró helye, százezer számra vonzza évről-évre a jámbor zarándokokat. Az elmúlt évben 44 kulturvonatot indított a Máv megértő igazgatósága az ország különböző részeiről. Gyalogosan is ezrével sietett a vallásos nép az egyes búcsúnapokra. Még Debrecenből és Nyíregyházáról is jöttek gyalog...

A múlt év augusztus 7-én Kunszentmárton és környéke jött különvonattal Szentkútra búcsúra. Ezekhez csatlakozott *Mesterszállásról* kb. 65 ember, akiket vitéz Meggyesy Jenő főjegyző vezetett. Köztük a falu előljárósága teljes számban. Ebben a csoportban jött *Seres Ferenc* nevű fiatalember, akinek jobb és bal lábán, miként a községbeliek egyhangúan igazolták, 7 év óta véresgennyel folyó nyílt seb volt. Oly erősen jött a váladék, hogy naponta többször is kellett új kötést tenni rá. Mikor Szentkútra érkeztek, csak azért, hogy megmossa és új kötéssel ellássa, elment a Szent István forráshoz. Itt kevesen voltak és erősebben is folyt a víz. Miként mondom, még csak gondolata se volt, hogy meggyógyul... Mosás és új kötés után felhúzta csizmáját és imádkozgatott, gyónását végezte. Este a mesterszállásiak egy menedékházban készülődtek lefekvéshez. Mikor Seres lehúzta csizmáját, hogy újból tiszta kötést tegyen vérző sebeire, csodálkozva látta, hogy mindkét lábáról eltűnt a seb. Örvendezve felkiáltott: Emberek, meggyógyult a lábam! — Hitetlenkedve fogadták, de amikor megvizsgálták lábát, könnyes meggyógyulással ismerték el a csodás gyógyulást.

Ennek másnap híre támadt. Innen is — onnan is verte fülelmet a szó. De mert sok gyónónk volt, nem tudtam utánanézni. Csak augusztus 9-én szűnt meg elfoglaltságom annyira, hogy a ténynek megállapítására időt szakíthattam. A csoportokban már haza készül

búcsúsok közé mentem és csak úgy taláломra megszólítom az egyik csoportban beszélgetőket.

— Emberek, mondják csak, mi igaz abból a gyógyulásból, amelyről beszélnek?!

Megszólal jobbomon egy fiatalember: Főtisztelendő Uram, én vagyok, akinek a lába meggyógyult.

— És igaz ez?

Valamennyien mondják: Igaz, főtisztelendő úr, mi mindnyájan tanúi vagyunk. Egy községbeliek vagyunk övele.

Behívtam őket az irodába. Jöttek, akik csak a közelben voltak. 20—25 hívő és kb. 5 pap. Ezek előtt elmondotta a fentleirt tény. Lehúztam vele csizmáját és mindnyájunknak megmutatta, hol volt a seb. Én megnyomkodtam és a csontot, amely a már 7 éves megnyezés folytán — a vallomás és a tanúk igazolása szerint — kb. 1—2 cm. mélyen elpusztult, teljesen épnek és keménynek találtam. Mindössze egy kis piros folt a bőrön: mutatta a seb helyét. Mikor ezt megvizsgáltam, a következő jegyzőkönyvet vettem fel.

Jegyzőkönyv,

felvéve Máttraverebély-Szentkúton, 1937 augusztus 9-én, Seres Ferenc gyógyulása ügyében.

Megjelent az irodában Seres Ferenc mesterszállási lakos Romhányi Imre és Romhányi Pál mesterszállási lakosok kíséretében és állítják, hogy Seres Ferenc lábain hét év óta nyitott és gennyes nedvtől folyó seb volt, amit Dr. Zsiday István községi orvos kezelte, és e sebes lábait a Szent István, forrás vizében megmosta és teljes gyógyulását hirtelenül, az időalatt — mit itt töltött, tökéletesen megnyerte. E ténynek, véleménye szerint, nem lehet természetes oka. A lábakat gyógyultán bemutatta.

Ezt igazolták a környéken lakók, akik mindnyájan tudják, hiszen látták, mennyit szenvedett sebes lábai következtében.

Kmf.

Előttünk:

<i>Romhányi Pál sk.</i>	<i>Seres Ferenc sk.</i>	<i>P. Roznik Rajnér sk.</i>
<i>Romhányi Imre sk.</i>		<i>jegyzőkönyvvezető.</i>

(A jelenlevők mind készek voltak aláírni, csak időkímélés végett íratam alá a fentiekkel.)

Az aláírás után szégyenlősen zsebébe nyúlt és kivett egy csomó rongyot. Szétvette és vérrel—gennyel volt tele. — Ez volt az a kötés, — mondta —amellyel ide jöttem!

Utána felkerestem a község érdemes főjegyzőjét, aki régi ismerősöm és megkérdeztem őt is. — Nemcsak én, de az egész község — mondta ő — igazolhatja eskü alatt, hogy lába tényleg olyan sebes volt, hiszen egy kis faluban ennek híre megy!

Megkértem úgy a gyógyultat, mint a főjegyzőt, hogy haza érkezésük után kérjék meg a kezelő orvost, hogy ő is vizsgálja meg és adjon bizonyítványt az azelőtti és a je'lenlegi állapotáról.

Ezt az igazolványt Halász Imre kunszentmártoni polg. isk. tanár is elkérte, és a helyi lapban közölte is. Nekem pedig a következő sorokban küldte el: „Alulírott, mint a kunszentmártoni zárandokiat

világi vezetője, abban a hiszemben voltam, hogy Seres Ferenc csodás gyógyulásáról a mesterszállási főjegyző úr beküldte az orvosi bizonyítványt. Én is kértem a kezelő orvostól egyet, hogy a helyi lapokban leközöljem. A fiatalemberrel azóta többször beszéltem, nagy tisztelője a Szűzanyának, sokat énekel és imádkozik. A csodás gyógyulás itthon tökéletesen befejeződött. Kunszentmártonban is többeknek megmutatta a lábát, amelyről most már a sebeknek még a nyoma is eltűnt. Itt küldöm az orvosi bizonyítványt, kegyeskedjek felhasználni a jóságos Szűzanya és Szent István dicsőségére és a hívek javára.

Mi szentmisét mondattunk hálából a Szűzanya tiszteletére, mégis fájdalommal láttuk, hogy igen kevesen épültek hívő lélekkel a csodás gyógyuláson. Ez, úgy gondolom, az általános elvallástalánodással van összefüggésben.

Indignus servus
Halász Imre, tanár“.

Az orvosi bizonyítvány pedig a következőt írja :

„Orvosi bizonyítvány.

Alulírott igazolom, hogy Seres Ferenc mesterszállási lakos mindkét lábafején, háti oldalon, csonttuberkulosis okozta sipolyt 1934 augusztusában konstatáltam, körülötte a váladék által kimerődött bőr eccematosus.

Nevezett f. évi július 31-én még ugyanolyan tünetekről panaszkodott mint betegségének kezdetén.

Mai állapota: sipoly gyógyult. Eccéma nagyrészt gyógyulófélben.

Mesterszállás, 1937 augusztus 14-én.

Zsidai István.“

A hétéves bajt négy év óta kezelte.

Azóta írt a főjegyző. Jelezte, hogy meglátogatta Seres Ferencet a lakásán. A gyógyulás teljes, a pirosság is eltűnt. A boldog ember fél éjszakákon át imádkozik, énekelget, hogy a jó Istennek és Szent Istvánnak megköszönje. A Szent István forrásnak ez az első bebizonyítható csodája! Így járult az Isten Szent Királyunk dicsőítéséhez . . . És ennek imár egy éve! Visszaesés nincs, a gyógyulás tökéletes!

Mátraverebély-Szentkút kegyelemhelyén nem ez az egyedüli csodás eset. A századok folyamán százával történtek a hirtelen gyógyulások. (Lásd: P. Zadravec István püspök: *Mátraverebély-Szentkút. A kegyhely története, ájtatosságai és énekei* c. könyvet.) A lelki gyógyulások sokszor még nagyobb csodáit pedig csak a mindentudó Isten tartja számon . . .

Az utóbbi két év alatt, csak amikről hivatalos tudomásunk van, 10 hirtelenül bekövetkezett gyógyulás történt részben itt a Szent helyen, részben otthon, az innen vitt források vize által. A vizet Budapesten vegyelemezgettük; benne természetes gyógyerőt kimutatni nem tudtak. — Ideális jó ivóvíz, — írja a hivatalos vizsgálat — rádium gyanus tünetekkel. — És hány rádiumos vize van az országnak, ahol hasonló esetek nem történnek. A hatás tehát természetfeletti erők műve. Az Isten kegyelme a Boldogságos Szűz,

és legújában Szent István király közbenjárására működött itt a hit erősítésére, a hitelenségben elmerült emberek megsegítésére.

Klivinyi Lajos, battonyai főesperes tavaly, amikor kulturvona-
ton búcsúra jött környékének buzgó híveivel, a szószékről 6 csodá-
latos gyógyulásról számolt be, amelyek az innen vitt víz által oda-
haza egy év alatt történtek. A meggyógyultak és tanúik az oltár
előtt állottak az esetek felsorolása alatt!

Még csak *Fülemile Jánosné* (lakik: Miskolc, Szövő-u. 4. sz.)
gyógyulását említem. Melldaganata volt (tumor mammae). Három
orvos vizsgálta meg. Operációt ajánlottak. 1936 augusztus 6-i dátum-
mal a diósgyőr-vasgyári kórházba be is utalták. Mielőtt kórházba
ment volna, eszébe jutott, hogy van otthon Szentkútról vitt vize.
Zsebkendőre fröcskölte, daganatára tette. Másnapra lényegesen ki-
sebbedett a daganat, harmadnapra tökéletesen elmúlt. Tanúi: Fan-
csalszky József, Szabó János és neje, és Koczka Andrásné. A jegyző-
könyv mellé csatolta az orvosi igazolványt is.

Ezek azok, amiket emberi tudással megállapíthatunk. A csodá-
ról hivatalos nyilatkozatot csak az Egyház tehet. Ezt szorosan szem-
előtt tartom, amikor a fentieket nyilvánosságra hozom.

Mátraverebély-Szentkút, 1938 július havában.

P. Roznik Rajnér O. F. M.

Pilsudski marsall és a mérnök.

Előkelő társaság volt együtt. Sok mindenféle szöbakerült, végül
egy igen híres mérnök vallási dolgokról kezdett beszélni. De ho-
gyan? Az ugyancsak jelenlévő Pilsudszki marsall egy ideig csende-
sen hallgatta, majd a legnagyobb nyugalommal közbeszólt:

— Professzor úr, amit ön könyveiben a gépekről ír, nem egyéb
merő képzelgésnél . . . Én a katonu ehhez sokkal jobban értek!
A nyomás-, gőz- és elektromos erő is kész sületlenség, amit maguk
a mérnökök találtak ki, hogy az embereket megtévesszék és ezáltal
sok pénzt és kitüntetésekét nyerjenek.

— Excellenciád tréfál? — dadogta a mérnök kínos mosollyal.

— Dehogy, — felelte Pilsudszki. — Azon a jogon, amellyel
ön a vallásnak világokat mozgató tanításait elveti, én is szemfény-
vesztésnek és tudatos népcsalásnak tarthatom a mérnöktudományt!

Egy kis csend támad, majd a marsall így folytatta:

— Mondanék önnek valamit, professzor úr; a hitelenség fe-
lénnyire sem lenne elterjedve, ha ma is érvénye lenne a régi görög
mondásnak: Suszter, maradj a kaptafánál! Napjainknak az a leg-
nagyobb betegsége, hogy szakértőnek tartja magát mindenki ott is,
ahol nem az, így mindenekelőtt vallási téren!

Ne bírálgassunk minden rendi ügyet, amihez nem értünk, hanem
maradjunk csak meg szépen a szeráfi szellem alázatos követésénél!

Terjesszük Szeráfi Atyánk szellemét!

Szerezzünk a ferences lapoknak minél több előfizetőt!

A Gondviselés útjai.

írta Pálffy Erzsébet grófnő.

Verőfényes júniusi délután volt, amikor az út fáradalmait kipihenve, az Albergótól vezető szűk kis sikátoron át kiléptem a Szent Márk-térre és lassan, elgondolkozva megindultam a bazilika felé. Talán össze sem tudnám számlálni, hányszor jártam már ezen a kövezeten, de most is, mint mindig, elfogott az a fölemelő érzés, amit az Isten és az emberi kéz alkotta szépség fölemelő összecsendülése vált ki a lélekből. Óh, milyen elragadó itt minden! . . . Az acélkék, kacagó égbolt, a tenger halk mormolása, az oszlopcsarnokos paloták és háttérben a bazilika gazdag díszítésű nomlokzata: aranymozaikok, aranykupolák . . .

A bazilika belsejében is a művészet remekei ölelkeznek és a pazar márványok, mozaikok. Meglátszik, hogy a múlt századok velencei lakói gazdagok voltak, műértők, — és bőkezűek Istennel szemben. Versengve áldozták Neki a legszebbet, a legdrágábbat.

A jobbhajóban térdeltem le, a félhomályba borult oltárnál, ahol az Oltáriszentséget őrzik. Itt minden kő áhitatot áraszt, mintha itt lebegne láthatatlanul az a sok-sok ima, könyörgés, fohász, amely e szent falak közt évszázadokon át elhangzott és meghallgattatást nyert. És ez bizalmat, reményt önt a lélekbe. Érzik, hogy közel van hozzá az Isten és gyöngéd, szerető tekintettel nézi, mint az anya a beteg, szenvedő gyermekét.

Mélyen elmerültem imámba. Nem vettem észre, hogy lassan elcsendesedik a bazilika. Eltűnnek a kíváncsi túristák és az ájtatoskodók. Csak arra riadtam fel, hogy a sekrestyés közvetlen közelembé rázza kulcscomóját, ami egyenlő a távozásra való felszólítással. Felálltam. Szemem a gyóntatószékre tévedt. A tudós Monsignore, a bazilika egyik kanonokja, aki a világnak talán minden létező nyelvén beszél, még itt van. Gyóntat. De milyen ismerős ez a nő, aki a gyóntatószékben térdel. Szakasztottan az én régi olasz barátnőm, akit ha Itáliába kerülök, mindig megszoktam látogatni. Persze valaki más lehet, mert az én jó Mariannám igen visszavonult életet él és hosszú évek óta nem mozdult ki ősei vidéki várkastélyából. Ez az okoskodás azonban nem elégített ki. Künn az előcsarnokban megálltam és vártam. Bizonyosságot akartam szerezni. Hátha mégis ő. Amikor kilépett a kapun és meglátott, úgy bámult rám, mintha a holdból pottyantam volna elébe.

— Csakugyan te vagy? — szólt rám mély, férfias hangján. — Hát hogy kerülsz te ide?

— És te?

Miközben összekarolva átvágtunk a téren, bevallottuk egymásnak, hogy mindkettőnk a gond és a baj hozott Velencébe. Azért is találtunk egymásra a templomban. Marianna beleg lelkét hozta meggyógyítani, én meg a fiammal jöttem, remélve, hogy a sósjódos tengeri levegő gyógyítja torokbajából. — Csak néhány napig maradunk itt, — mondtam. — Az a tervünk, hogy egy kereskedelmi hajóra szállunk és két-háromhetes tengeri utat teszünk az afrikai partok felé.

Közeledett a hajó indulásának ideje. Fiam rosszkedvű volt és elkinzolt. Suttogó hangon panaszkodott barátnőmnek, hogy a tengeri levegő eddig mit sem használt, sőt mintha még rosszabb volna a torka.

— Hát nem is tengeri levegő kell ide — mondta Marianna az ő határozott modorában, — hanem orvos. Ne Afrikába menjete, hanem Salsomaggioreba.

— Salsomaggióréba ?

— Igen, igen. Ez az olasz Gleichenberg. Nemkülönben ott folyik most az orr-, torok- és gége speciálisták világkongresszusa.

* * *

Ez Szent Antal vigíliáján volt és másnap már utaztunk. Amikor vonatunk átrobogott Páduán, lélekben odaborultam II Santo sírjához és könyörögtem, jöjjön velünk.

Salsomaggióréba érkezve, megtudtuk, hogy a híres orvostanár, a kongresszus vezetője, a szomszédos Pármában van, a klinikáján. Fiam átment hozzá és mikor jóval dél után visszajött, kissé sápadtan újságolta.

— Operálni kell. Azt mondja a professzor, semmi más nem segít.

* * *

A következő reggelre rendelt be bennünket a tanár. Úrnapja volt. Az Úr Jézus legnagyobb ajándékának hálaünnepét ülte a világ. Az oltári-szentségi Jézus áldva járta be az utcákat.

— Óh Jézusom, könyörülj meg az én agyongyötört anyai szívemen! — imádkoztam a kora reggeli szentmisén.

Kilencre már a klinikán voltunk. Egy ápolónő elvette a fiamat és én magamra maradtam. Egyedül egy messzi, idegen országban, ahol senki sem ismert, ahol senkinek sem panaszkodhattam, senkitől bátorítást nem várhattam. Egyedül volt a lelkem Istennel. És ekkor csodálatos változás ment bennem végbe. Éreztem, mily gyarló, semmi kis lény vagyok és milyen hatalmas, mindenható az Isten. Belesímultam karjaiba, mint a gyermek édesanyja ölébe. Áadtam Neki minden gondomat, minden bánatomat, félelmemet és szinte öntudatlanul rebegtem sokszor, egymásután: Uram, legyen úgy, ahogy Te akard!

* * *

Múltak a percek. Egyszerre valaki bejött a szobába. Egy apáca.

— A tanár úr azt üzeni Önnek, — mondta — menjen a kápolnába és imádkozzék!

— A tanár úr azt üzeni — gondoltam és vacogni kezdtek fogaim. — A tanár úr azt üzeni . . . Valami baj történhetett!

Roskadó térdekkel követtem az apácát a kápolnába. Valósággal belerogytam az egyik padba és görcsösen összekulcsolt kézzel mondogattam: A Te szent akarated . . . A Te szent akarated . . .

És ekkor egy sápadt, nagyszemű fiatal apáca lépett meliém. Később megtudtam, hogy Pasqualina a neve. Megfogta a kezemet. Mellém térdelt és esedklő hangon kezdte imádkozni:

*Jézus Szíve, Te tudsz,
Jézus Szíve, Te akarsz,
Jézus Szíve, Te látsz,
Jézus Szíve, Te gondoskodsz,
Jézus Szíve, Te meghallgatsz.*

Háromszor ismételte ezt a kis imát és én engedelmesen utána mondtam a szavakat. Egy óra múlva jött a fiam és vele az őszhajú tanár.

— A műtét sikerült — mondta a tanár komolyan, — de mondhatom, a tizenkettedik órában történt, ha még két hetet késnek, a fiatal úr örökre elveszti hangját!

* * *

Csak ekkor, ebben a pillanatban villant fel előttem az isteni Gondviselés csodálatos működése. Ha akkor délután nem megyek a Szent Márk-templomba és nem találkozom Mariannal, most valahol a nyílt ten-

eeren lennénk és mire visszatértünk volna az édes hazába, fiam hangszálait gipszította volna a már gennyesen széteső daganat . . .

Aznap benn maradtunk a klinikán. Amikor visszakészültünk Salsomaggióréba, a folyosón összetalálkoztam az én sápadt, vézna kis apáccal, örömtől ragyogó arccal nézett rám s azután behúzott magával a vasalószobába.

— Asszonyom, nagyon kérem, — mondta könyöregve — ha hazamegy, terjessze azt a kis *Jézus Szíve-imát*, amit tőlem hallott . . . Higgye el, csodákat fog művelni általa az Úr Jézus . . .

Elhallgatott, sötét szeme révedezve nézett a messzeségben, majd átszellemült hangon így folytatta:

— Egy szegény, érdemtelen kis lélek hallotta ezeket a szavakat az Úr Jézustól és Ő mondta, hogy terjessze . . . Tudja, kinyílt az ég és a felhőkben látta Krisztust nagy dicsőségben . . . Szentséges szívéből ősnyos sugarak áradtak és körülötte száz meg száz gyönyörű megdicsőült lélek énekelt . . .

— Pasqualina nővér, ugye Önnek volt ez a látomása? — kérdeztem az apácát, mert egész lénye elárulta, hogy ő volt az a boldog kiválasztott. De az alázatos, szelíd kis nővér, aki rendbelépése előtt Szent Ferencnek volt terciárius lánya, kezét összekulcsolva csak ennyit válaszolt:

— Egy nagyon nyomorult kis léleknek . . . Egy nagyon nyomorult kis lélek, asszonyom.

* * *

Csodálatosak az isteni Gondviselés útjai!

A fiam meggyógyult és én hazahoztam ezt a kis imát. Ki tudja, hány buzgó lélek nyer majd általa vigasztalást.

Szűz Mária, a mi mennyei Édesanyánk . . .

Egy terciárius könnyes szemmel panaszkodott lelkiatyjának, Isten oly súlyos csapást mért rá, hogy néha már azt hiszi, megszakad a szíve.

— Drága gyermekem, miért nem mégy a Szűzanyához? — mondta az ősz páter Tharzicius.

— Főtisztelendő atya, ön hiszi, hogy megvigasztal?

— Oh, te kis bohó, hogy is kérdészhetsz ilyet . . . Hát eltudod képzelni, hogy Mária, a legjobb, a legszentebb édesanya ne vigasztalná meg síró gyermekét? . . . Van a francia határ mentén egy kis kápolnában egy fájdalmas Szűzanya kép, amely alá egy ismeretlen valaki hét nyelven ezt a kis verset írta:

*Ha nem is hiszel már benne,
Képe előtt hidegen állsz,
Nem hajtasz előtte térdet,
Mert téves utakon jársz . . .
Ő rádtekint . . .*

*Ha nem is sóhajtsz már hozzá,
De szívedben sír a fájdalom,
Meghallja ezt is, Ő az Áldott,
Mert maga a jószág, irgalom . . .
És megsegít . . .*

Így is van . . . És mit gondolsz, ha a hűtlen és őt megtagadó gyermekeit is megsegíti a mennyei Édesanyánk, mennyivel inkább azokat, akik szeretik . . .

Nagy igazság, hogy Isten nem szorul a mi szolgálatunkra. Még az angyalokéra sem. És mégis sürgeti a parancsok megtartását, ajánlja levezetését. Miért teszi ezt az Úr? Azért, mert mi emberek, csak úgy lehetünk boldogok, ha Neki szolgálunk. Ha az Ő akaratát, amely a boldogság egyedüli forrása, tökéletesen követjük. Isten akaratától eltávolozni, vele szembehelyezkedni, itt a földön bűn, lelkiismereti nyugtalanság, a másvilágon: örök tűz, vagy legjobban esetben: tisztítóhely. Ezt fejezi ki Szent Ágoston gyönyörű mondása: „Magadnak teremtettél minket és nyugtalan a mi szívünk, amíg Benned meg nem nyugszik“.

Benne megnyugodni: mennyország! És csak akkor nyugszik meg, ha a parancsokban lefektetett erkölcsi alapokon túl őszinte igyekezettel követi Jézust. Megtagadja a bűn által megrontott természetét, leküzdí a lélek ellen irányuló ösztönöket és vágyakat, és az erényes életben hasonló lesz az Úr Jézushoz. Óhajaiban, kívánságaiban nem kalandozik el a múltó örömök káprázatos világában, hanem leül Jézus lábához és hallgatja tettekre elszántással az Ő tanítását. Amit megért, azt fegyelmezett akarral megtartja. Szolgál az Úrnak szíve egyenességében . . .

Ez a szolgálat kimondhatatlanul benső békét szül. És annál boldogítóbb a béke, minél sikeresebben követi az Urat.

Pedig de nagy szó: *boldognak lenni!* Mit meg nem tesz a földi halandó, hogy a boldogságot elérje. *Keresi testi élvezetben.* Nemcsak azt a módot és mértéket igyekszik a maga számára megszerezni, amit Isten törvénye megenged, hanem e védő korláton túl, mindent kiélvez, amit csak el tud érni . . . És a vége? Nyugtalan, háborgó lelkiismeret, kárthat réme, időelőtti nyomorulttan elpusztult test. A végén már belátja saját szomorú tapasztalatából azt a nagy igazságot, amit előzetesen nem tartott komolynak: *Isten nélkül nincs boldogság.* Annál inkább boldogtalan, minél messzebb eltávolodik a bűn által Istentől . . .

Az élet fenntartására szükségesek az anyagi eszközök. Étél, ital, ruházat, lakás, pihenés, szórakozás mind oly dolgok, amelyek nélkül az élet elsorvad. De ezekben és az ezeket biztosító pénzben és vagyonban keresni a boldogságot, veszedelmes eltévelyedés. Sem a méltóság, sem a dicsőség, sem az emberi taps nem pótolja Istent, nem elégíti ki a szívet. Benső békét, igaz boldogságot nem ad. Az általános elégedetlenség, amely azok között is dúl, akik ezekben dözölnek, világosan megértet mindent.

Boldogsága a szívnek csak egy lehet: az örök, a változhatatlan, a minden jónak, szépnek, igaznak Forrása: az Isten! *Vele egyetérteni, egyet akarni, Őt szeretni, Hozzá hasonlónak lenni, ez a boldogság!*

Az Isten, mint végtelenül tökéletes lény, önmagában hiánytalanul boldog. Az angyalokra, az emberekre, a teremtett világra neki nincs szüksége. De mert végtelenül jó, azt akarta, hogy boldogságában mások is részesüljenek. Alkotott tehát öntudatos lelkeket: angyalokat és embereket. Velük megosztja boldogságát! Ő nem nyer, de nem is veszít ezzel a megosztással. Csak a lelkek nyernek! És annyit nyernek a boldogságból, amennyit a szolgálat által Istentől érdemelnek. Minél jobban szolgálják Istent, minél hűségesebben tartják meg az erkölcsiség szabályait, annál többet nyernek Istentől, annál boldogabbak. Szolgálni Neki, bírni Őt, ez a boldogság . . .

Az angyalok lényükben mind egyenlők. Mégis kilenc karra osztatnak. A különbséget a szolgálat teszi. Minél nagyobbfontosságú a szolgálat, amelyet végeznek, annál kiválóbb karhoz tartoznak. Másként úgy is mondhatnám: minél tökéletesebb a hasonlat bennük Istenhez, annál boldogabbak az Ő szolgálatában!

Bennünket embereket szabad akaratunkon keresztül édesget az Úr szent szolgálatára. Ismét hangsúlyozom: ez a szolgálat nem Neki fontos, Ő nem igényli ezt úgy, hogy ha elmarad, akkor ennek hiányát érzi, hanem mert bennünket saját boldogságának részeseivé akar tenni, és mert e részeseiben mértéke az Ő szent akaratával való egyezés, — ezért kívánja parancsban, tanácsban annak tökéletes teljesítését, hogy ezáltal mi Hozzá hasonlók, azaz boldogok lehessünk.

Boldogság után tör szüntelenül minden ember. Ez mozgatja, irányítja cselekvéseinket. És mert a téves felfogások szörnyű módon ránehezdednek lelki világunkra, ezért keresik oly sokféle úton-módon a boldogságot. Kiváltságot kevesek értik meg, hogy annak csak egy lehetősége van: szeretni Istent. Ez tölti be egészen a lelket, ez nyugtatja meg a vágytól űzött szívet.

Az igaz szeretet nem merő érzélgés, ez csak futó felhő; hanem az egész embert lefoglaló kemény akarat megtenni azt, amit a szeretett Lény kíván. Isten pedig azt kívánja: „*Ha engem szerettek, parancsaimat tartásátok meg*”. (Jn. 14, 15.) De nemcsak úgy, hogy éppen a lényegét megtartják, hanem: „*Szeresd az Urát, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből*”. (A Szentírás négy helyen megismétli!)

Ez a célja az embernek. Ez oldja meg a boldogság kérdését.

De mert az ember olyan igen törekény, olyan könnyen esik tévedésbe, azért a tökéletességre vonatkozó utasításait az Úr Jézus nemcsak szóban adta meg, hanem példájával is megvilágította. A szavakat könnyen félreértheti valaki, de a példát bajos másként felfogni. Ezért olyan elevenbe vágó érdekünk az Úr Jézus példáit követni.

Egy új világ

tárul elénk az Úr Jézus szavaiból és példáiból. Olyan, aminőt a paradicsomban éltek az ősszülők. Az Isten eredeti tisztaságában fénylő emberideálja. Lefejti az ember külső és belső világáról mindazt, amit a bűn évezredekten át rátapasztott. Megteremtí az újat, amely Isten szerint teremtetett szentségben és igazságban.

A krisztusi új világ nemcsak más, mint az, amelyben a bűnös ember romlott énje otthon érzi magát, hanem azzal homlokegyenest ellenkező. Miként látni fogjuk, az Úr Jézus azt hirdeti jónak, mitől a közönséges emberi természet irtózáttal fordul el. Ellenkezőleg, rossznak minősíti azt, amit reszkető vágygal ölel magához. Csak a legádázabb harc önmagunk ellen teszi lehetővé az Úr Jézus követését. Erőfeszítés, kemény akarat, önmegtadadás, vagy amint az Úr kifejezi magát: keresztihordozás az alapfeltétele annak, hogy az Urat tökéletesen követhessük, hogy boldogító közelségében élhessünk.

Aki nem ura önmagának, aki nem tud parancsolni rosszrahajló természetének, annál vagy semmi, vagy csak nagyon csekély lesz az eredmény. Hacsak nem pótolja gyengeségét imával, Istenbetett erős hittel. De aki megtöri lázongó, bűnrehajló természetét és emellett alázatos imával könyörög égi segítségért, az vigasztaló eredményt ér el hamarosan a lelki előhaladás útján.

Fenntartás és bírálgatás nélkül kell elfogadnunk és egyedül jónak és igaznak tartanunk mindent, amit az Úr Jézus szavaiból és példájából megismerünk. Ha mindenki másként vélekedik, másként cselekszik is, mint az Úr Jézus követeli, sőt ha a magunk megromlott természete is

mást óhajt, akkor is habozás és ingadozás nélkül azt kell hinnünk és követnünk, amit a mi Mesterünk, az Úr Jézus kíván. Őt kell szeretnünk mindenképp felett, Őt kell követnünk mindenképp előtt." *"Aki atyját, anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám; és aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám. És aki föl nem veszi keresztjét s nem követ engem, nem méltó énhozzám"*. (Máté 10, 37–38.) Olyan félreérthetetlenül világos szavak ezek, amelyek nem hagynak kétséget aziránt, hogy aki tökéletességre törekszik, annak legelső és egyedüli célja csak az lehet, hogy egész szívvel, egész lélekkel álljon az Úr Jézus mellé. Lemondást emleget, keresztet hirdet, de ezekből fakad az az élet, amely egyedül és kizárólag érdemi meg az élet elnevezést. Ez az élet maga az Úr, aki elmondhatta magáról: „En vagyok az Ut, Igazság, és Élet". És hogy ezt elérni annyit jelent, mint már itt a földön is eljutni az igazi boldogsághoz, azt azok a szerencsések már értik, akik az Úr Jézus közelében élnek . . . Akinek ez a vágya, fogadja meg az Úr kedvesen hívogató szavát és induljon az Ő követésére ! . . .

Rendi élet.

DR. P. FELDER HILARIN O. M. CAP. híres író a Szentatya gerai címzetes püspökké nevezte ki. Széles körökben örömet keltett ez a kitüntetés, mert a ferences irodalom egyik legkiválóbb művelőjét érte. Leghíresebb műve: *Ideale des hl. Franziskus*. Ezt a könyvet különösen ajánljuk, mert belőle ismerhetjük meg igazán Szt. Ferenc Atyánk lelkét.

A KIS LITVÁNIÁBAN körülbelül 50.000 terciárius él. Minden társadalmi körbe bejutnak és mindenütt akad lelkes apostoluk. Litvánia 3 papnevelő-intézetében is bőven látunk terciáriusokat, különösen örvendetes jelenség, hogy Vilkauskis egyházmegye minden papnövendéke terciárius! Mi ennek az oka? Egyszerű: Dr. Bartkus F. *spiritualis* és professzor nagy súlyt fektet arra, hogy minden papnövendéke alaposan megismerje Szent Ferenc szellemét. Márc. 4-én Szent Kázmér napján 13 klérikus vett fel terciárius újoncnak és márc. 7-én 11 tette le a fogadalmat. Az asszibeli nagy Szegénynek lelkületével tiltkeznak Litvánia jövődő papjai, hogy méltóképpen léphessenek az oltárhoz. . .

A SANFRANCISCÓI ÓRIÁSI SZENT FERENC-SZOBORRÓL érdekes adatokat közöl az Oss. Rom. f. é. júl. 16-i száma. A világ egyik leg-hatalmasabb szobra lesz és az 1939-ben megnyíló kiállításra el akarják készíteni. Az egészet a Kolombus-lovagok szervezik. Magassága 50 m.

Alapja 12 m. magas lesz és múzeumnak használják. A szoborban feljáró vezet egészen a kámszáig (kapuciumig), amelyet kilátótoronynak használnak és 50 ember fér el benne. Belőle rendkívül nagy távolságra látható lesz majd (száz km.) az egész vidék. Az Az óriási szobor közelében mesterséges vízesést létesítenek és esténként hatalmas fényszórókkal világítják meg.

A FERENCES MÁRIA-MISSZIÓ-NÁRIUS NÖVÉREK missziós lapjai 10 nyelven jelennek meg időnként 61.000 példányban, ezek közül 23.000 francia kiadású. Az 1938-as missziós naptárunk 168.000 példányban látott napvilágot, ezek közül francia nyelven 75.000 példány. A missziók területén 5 nyomdájuk működik.

LISZT FERENC RŐL írja *Le Messager* (Bruxelles) f. é. júliusi száma: Mikor Pesten meglátogatta a ferences zárdát, olyan nagy rokonszenv ébredt fel benne Szent Ferenc rendje iránt, hogy amikor Rómába ment, belépett Szent Ferenc harmadikrendjébe.

A FRANCIA AKADÉMIA ÁLLANDÓ TITKÁRA a terciárius M. Georges Goyau lett. Az új titkár buzgó terciárius. „Figurines franciscaines“ c. műve elárulja, mennyire megragadta lelkét Szent Ferenc szelleme. Szeráfi Atyja példájára a legnagyobb odaadással szenteli magát már 14 éve a katolikus missziók ügyeinek. A lyoni ferences napokon lelkes beszédet tartott.

A hála szükségessége.

A hajai rendiköztség Mária-könnye kegyhelyén tartott gyűlésén felolvastu özv. Kunits Ferenéné.

Assisi Szt. Ferenc szobra Milánóban a Piazza Independenzán.

Ő a szüntelenül hálát adó Szent.

teremtett bennünket és mennyországba meghívott! Megköszöntük-e a teremtett világot? Hiszen minden értünk van: Nap, Hold, csillagok, tenger, fű, fa, virág, erdő, rét, mező, madarak, az állatvilág és a sok kincs, amelyeket a föld magában rejt, arany, ezüst, drágakő, minden, minden! Nemde ez mind értünk van? És az ember, és mi, és én érzem-e, hogy hálásnak kell lennem? Vagyok-e az? Akarok-e hálás lenni? Az Oszövetségből tudjuk, hogy Noé a vízözön után, mihelyt szárazföldre ért, oltárt épített, és hálát adott. Ilyen az Isten embere! Mi nem vagyunk ilyenek! Azt még csak megköszönjük Istennek, ha kéréseinket, imáinkat meghallgatja. De vajon megköszönjük-e a nehézségeket, kereszteteket, megpróbáltatást, nélkülözést, hiányokat, betegségeket, mellőzést, megaláztatást, minden, de minden nehézséget? Mert ez volna az igazi hála! Pedig jól tudjuk, hogy véletlen nincs! A jó Isten tud mindent, lát mindent, és ha bajt, nehézségeket küld ránk, mindig célja van. Néha már itt lent megértjük, hogy ezt, vagy azt a keresztet miért adta. De van olyan megpróbáltatás is, amelyet csak odaát fogunk megérteni.

Lassan egy évtizede lesz már, hogy amíg az egyik kis hajóállomáson várakoztam, a következő mondat ütötte meg a fülemet: „A hála nagyon szép, de ritka erény!” Azóta nem tudom elfelejteni. Milyen nagy igazságot rejt e mondat magában!

Hála! De ritkán találkozunk az igazi hálával! Hát csakugyan hálátlan az emberiség! Mi hálátlanok vagyunk?! Én hálátlan vagyok?! Tudom, most valamennyiünk lelkében ezek a gondolatok kavarnak.

Hogy is mondtuk? A hála nagyon szép, de ritka erény. Hej, de mennyire ritka! A jó Isten mindent az emberért teremtett, hogy okosan használja, örüljön neki és üdvözüljön általa. Megköszöntük-e már a jó Istennek, az Atyának, hogy e földre

Megköszöntük-e már, hogy katolikusoknak születünk? Testvéreim, gondolkodjunk csak, milyen nagy kegyelem ez? Teremthetett volna minket az Úr a világ egy másik tájára, vadak és pogányok közé! Ismerjük azoknak a szenvedő embertestvéreinknek szomorú lelki-világát. Csupa sötétség, kétségbeesés, gyötörődés az életünk. Ők Jézus tanairól nem tudnak! Mi tudjuk, hogy e földi élet után jön az igazak számára: az örökélet. És hogy jutottunk ehhez a boldogító ismerethez? A végtelen Isten végtelen irgalmából a megváltás útján. *Megváltás!* A végtelen Isten végtelen irgalma! A második isteni Személy, mint Istenember érettünk szenvedett és meghalt. A bűntől megszabadított . . .

Micsoda kegyelem! Adhatunk-e mi ezért méltó hálát a jó Istennek? Ugye nem? A hála nagyon szép, de ritka erény! Tehát gyakorlására Isten kegyelme segít bennünket! Így tehát ezért is adósok vagyunk. Fizessük vissza őszinte mélységes hálával. Hiszen az Úr Jézus életében példát adott rá. Gondoljuk csak el, hogy a Gyermeke-Jézus életében a csendes názáreti házban milyen hálás lehetett a Szent Szűznek és Szent Józsefnek. És a tanító Jézus életében gondoljunk a tiz belpoklosra, akiket az Úr meggyógyított . . . És csak egy jött vissza, hogy megköszönje, és ez egy *szamaritánus* volt. Erre Jézus így szólt: „Nemde tizen tisztultatok meg, és kilenc hol vagyon? Nem akadt, aki visszatérjen, dicsőséget adjon Istennek, hanem csak ez az idegen?” (Luk. 17, 17—18.) Lám, keresi az Úr a hálát! Mi nem tisztultunk-e meg már számtalanszor a bűn poklosságától? Élt-e, vagy egyáltalán él-e a hála ezért bennünk? Az *igazi* hála azonban nem *be-képzelt!* Mit tesz az Úr Jézus Simon farizeus házában, amikor Bethániai Mária nagy alázatát és háláját látja? Ján. 12, 1—8. Hát a keresztyón Veronika kendője? Az Úr Jézus ezekben az esetekben is megmutatja, mire értékeli a hálát.

Senki sem olyan háladatos, mint az Úr Jézus! Senki sem viszonyozhatja akkora nagylelkűséggel azt, amit Neki szeretetből adunk. Jézusnál semmi sem megy feledésbe. Előtte semmi sem oly csekély, hogy azt az örökélet könyvébe fel ne jegyezze, és hogy minket azért gazdagon meg ne jutalmazzon.

És megköszöntük-e már sokszor a *Szentlélek Isten* kegyelmét? Hogy van örök a jó meglevésére és a rossz elkerülésére? Hogy megszentelő kegyelem révén „lelkünk megszentül, Isten gyermekévé lesz? Váltott-e ki már lelkünkéből hálát, vagy — ami valószínűbb — csak közönnnyel mentünk el e nagy dolog mellett? Gondolkodjunk csak!

Kérni még csak kérünk a jó Istentől. Van, hogy napokon, heteken, hónapokon, sőt éveken keresztül is. S ha megkaptuk: még szép, ha talán egy-két szóval megköszönjük. Pedig úgy illenék, hogy amit sokáig könyörgöttünk ki, azért a hálánk is olyan nagy arányú legyen. Nézzük a Szent Szűzet! Az Ő csendes, elvonult élete: maga a megtestesült hála! Magnificat-ot, magasztalást és *hálát énekel* mindenért: kicsiért, nagyért, sokért és kevésért . . .

Szent Ferenc Atyánk életében van-e megmozdulás, amelyet nem a szeretet, alázat és hála vezet és irányít?! Jól tudjuk, hogy a falat száraz kenyéért is, amelyet vándorútján kapott, először hálát adott az Úrnak, azután az embereknek. Az ő fenséges éneke, a Naphimnusz mi más, mint felhívás minden teremtményhez, hogy: *áldjátok az Urat, adjatok hálát Neki!*

És mit tett Szent Erzsébet, amikor hóban, télvízidején várából ki-üldözték? Csendben elmegy Marburgba. Sötét van, éjfél . . . De lelkében világít a hála, és azt kéri a ferences atyáktól, hogy helyette és vele mondják el a Te Deumot! Hálát ad! Sőt örömmel! Mert aki a bajban meg tud nyugodni, annak mindig menyországos a lelke!

Beszéljünk végül egy kicsit az *embereknek egymás iránt köteles hálájáró* is. Mert hisz, aki Istennel szemben hálás, az embertársaival szemben is az; aki pedig felebarátjának nem tud megköszönni minden kis szívességet, az Istennek sem tud őszintén hálát adni. Amíg kedvünkre megy minden, amíg azt hisszük, hogy mindenki jóindulata velünk van, addig mi nagyon hálásak vagyunk! De vannak esetek, amikor embertásaink nem teljesíthetik kérésünket... Itt aztán összedől minden! Ezt mi szándékos rosszakaratra magyarazzuk, és kötelezzen bár más oknál fogva bármily nagy hála irántuk: hálánkat elfújja a szél! A túlfűtött önérdék Isten, ember, szülő, testvér, feljebbvaló, jóakaró iránt köteles minden hálát kitöröl az emberi szívek nagy hányadából! Pedig ez tévedés! Mert a jót sohasem szabad hálátlan-sággal megfizetni. Bizonyos, hogy a jólelkű ember nem azért teszi a jót, hogy neki megköszönjük. Ha az ember lelkéből teszi a jót: Istenért teszi, és a jutalmat is onnan várja. Ámde, ahogy nekünk jólesik a hála, úgy mindenki elvárja tőlünk a hálát. Gondoljunk vissza a hálának egy-egy megnyilvánulására. Milyen felemelő, magasztos érzés volt az! A kegyel-meket közvetlenül a jó Istentől kapjuk, de az anyagi dolgokat, munkát, figyelmet, megértést, szeretetet, megbecsülést egymástól vesszük. Legyünk ezért egymás iránt is mindig hálásak! Bizonyosan tudom, hogy élénken emlékeznek még legutóbbi lelkigyakorlatvezetőnk, P. Albert idevonatkozó szavaira: „A hála az erények koronája”. Rajta! Erényeinkre tegyük rá a koronát!

Necsak gondolkodjunk róla, ne csak mondjuk, de éljünk is folytonosan hálás lelkülettel életünk minden megnyilvánulásában, hogy velünk szemben is hálás, jóval fizető legyen az Úr egykor! A ferences lélek, a terciárius testvér mindenki vel szemben és mindig hálás szívű legyen!!!

Akik mindent jobban tudnak.

Gyűlés után hazafelé készültek a terciáriusok, de jó szokás szerint elválás előtt még megálltak a kapuban, hogy elmondják azt a sok „ezt hallottam, azt hallottam”-ot. Nem vették észre, hogy a házfőnök éppen utánuk jött s megállt a sötét kapumélyedésben. Csak akkor eszméltek föl, amikor rájuk szólt gyengéd gúnnyal.

— No kedves nővéreim, nemsokára én is úgy fogok tenni, mint XIII. Leó pápa...

— Hogy-hogy? — kérdezte az egyik nővér zavartan.

— XIII. Leó pápa gyakran mondta titkárának: No Monsignore, olvassunk fel egy kicsit az újságból, mert szeretném tudni hogy van és mit csinál a pápa... Én meg a kapus testvérnek fogom mondani: Jöjj, Marián testvér, hallgassuk meg nővéreink beszédét, mert szeretném tudni, mit csinál a házfőnök...

Kérem, lépjen be!

Egy közismert protestáns tudós kihallgatáson jelent meg XVI. Gergeiy pápánál.

— Hogy tetszett Önnek a Szent Péter dóm? — kérdezte a pápa.

— Kezdetben bizony inkább elriasztott ez az óriás épület, — mondta a tudós — de amikor beléptem és egy ideig ott időztem, nagyon tetszett.

— Éppen ez az, be kell lépni és nem a küszöbön megállni — jegeyezte meg a pápa szelíd célzással azokra a híresztelésekre, amelyek szerint a tudós gondolkozott, átlépjen-e a katolikus Egyházba.

Igy van ez a terciárius renddel is. Be kell lépni és nem kívülről, a küszöbön állva nézni. Az esetleges nehézségek, amik kívülről elriasztanak, ha bent élünk Szent Ferenc szellemében, eltűnnek és nagyon jól fogjuk magunkat érezni.

A szenvedés.

Írta —y —a.

Lizeuxi Szent Teréz oltára a pécsi ferences templomban. Oldalt Szt. Klára és Szt. Ágnes

népednek, úgy nekem is megbocsájtottál és róló tájait!

Íme, a szelíd és türelmes Mózes népet menti meg szenvedésével és alázatos esdeklésével! Az Isten ügyéért és népének boldogságáért nem ijed vissza a legnagyobb áldozatoktól sem, azért háríthatja el népe felől a veszedelmet.

Bellehem városában patakokban folyt a vér. Az ártatlan kisdedek vére pirosra festette a fájdalmas anyák könnyeit. Nem néztek fel az égre, mert a kicsi sírok fogva tartották kisdedükkel együtt minden szenvedésüket.

„Nem akartak megvigasztalódní“ . . . így szól az Írás.

Ez a nagy fájdalom fedezte a menekülő Szent Családot! Sohse tudjuk, mit eredményez szenvedésünk! Viseljük hát türelemmel.

Szűz Mária fehér karjában ringatja kis Fiát. Türelmesen lépeget a homok égető paraszában, szeretettel teszi meg a 600 km.-es utat.

Szorongó szívére szoritja isteni Gyermevét, aki felett a távoli messzeségben a kereszt körvonalait látja és a fájdalom villámai.

A Kisdéd azonban fölemeli kezecskéjét anyja kebeléről, felmutat a magasba és íme a távoli kereszt felett hirtelen megnyílik az Ég és a megsejtett töviskoszorú dícsfényre változik.

A tör kihullik Édesanyja szívéből. „Legyen nekem a Te akaratod szerinti!” — suttogja. Ő az első, aki felajánlja Jézusnak minden szenvedését és örül, hogy Érte valamit elviselhet.

* * *

A megváltott világ legszentebb tulajdona a szenvedés. Végigszánt a földön, mély barázdát von a halandók halhatatlan lelkében, de ugyanakkor fölemeli őket, és ha hűek, Krisztus vonásait vési beléjük.

Milliószor millió sóhaj száll naponta az Ég felé, és ki tud felelni a sok „miért”-re, amelyek elhangzanak a vonagló ajkáról?!

Hol van ír a sok sebre? Hol van a vigasztalás az ezerféle fájdalomra?

„Boldogok . . . vagytok, mert tiétek a mennyek országa” . . . úgy mond az Úr!

Az igazi terciárius.

— Főtisztelendő atya, miért van az, hogy a harmadikrendet nem fogadják mindenfelé tárt karokkal? Miért nem hódít meg minden lelket? — kérdezte egy terciárius a sziléziai Laurentius atyát.

— Mindenesetre vannak rajtunk kívül álló okok is — felelte a Páter — de ami rajtunk múlik, az az igazi bugóság hiánya. Oly ritkán látunk igazi bugóságot, azaz nem is látunk, mert ez nem mutogatja magát. A hamis bugóság nyomul előre és ez aztán fel is tűnik. Ő van legelő a templomban, prédikációnál az első sorba tolakszik. Az egész templomnak őt kell néznie. Nem mondom, ezekben is megvan a jóakarát, de ez még távolról sem a helyes felfogás. . . Mások azt hiszik, hogy a bugóság az imában áll. Pedig a bugóság ennél sokkal több! . . . Több, mint sok búcsút nyerni, keresztutat imádkozni . . . Ami vallásosságunk önzően csak önmagára gondol és számokkal dolgozik . . .

— De hát akkor mi az igazi bugóság?

— Az igazi bugóság a lelki beállítás és Istenre irányítás. A bugóság valami teljesség, olyan mint maga a terciáriusrend, amely minden emberből Krisztus képmását szeretné kialakítani, minden terciáriust fölfelé szeretne vinni. A harmadikrend igényt tart az egész emberre. Ez a bugóság magva. Bugó az, akiben megvan a képesség összekapcsolni a földieket az égiekkel. Elviszi az égieket a földiekhez és szívvel-lélekkel azért apostolkodik, hogy minél több léleken látszódjék Jézus Krisztus képmása. Folyton Jézushoz siet, hogy szüntelenül erőt kapjon Tőle a munkára, az Actio Catholica terén folyó tevékenységre.

Szerkesztői üzenetek.

P. F. L. Pécs. Sajnos, későn érkezett b. cikke, azért maradt ki. Kérem, legyen szíves legalább 14-re mindig beküldeni.

Ruzsinszky J. Ujdombóvár. 1'80 P-t a Ferences Közlönyre, 0'50 P-t a Szentföldre könyveltünk. Az Isten Dalosaira legyen szíves a 8.063. sz. befizetési lapon küldeni a Margit-körút 23. számra, mert a kínai misszió teljesen önálló.

Többeknek. Mindig jelezzék címük változását, mégpedig olvasható írással, mert ha nem tudjuk az írást elolvasni, akkor nem biztosíthatjuk a lap küldését. — Köszönjük az apostolkodást.

Élet a kereszten.

Írta: P. T. P.

Életet adni másokért... ez a hősiesség. Jézus a mintaképünk. Őt követnünk kell, — bár igen kevesen vállalkoznak erre, mert félnek a jézusi kereszttől...

Az a kis lányka, akiről itt írunk, életével megtanít arra, hogyan lehet és kell Krisztust követnünk a fájdalmak útján is.

* * *

A boldog családi fészek kezd összeomlani. Az édesapa a fényes menyországba röpül egy hosszú, munkás élet után. Ez azonban még nem minden. A szerető édesanya testét is gyilkos kór rágja, örli. Ő, a kis keresztviselő leánya legidősebb a családban; így ír távolban élő kispap öccsének: „... már a doktor nem is jár hozzá. De az édes Jézus nem hagy el minket. Igen, megtudja Ő még Anyukánkat is gyógyítani. De mi földi emberek oly gyarlók vagyunk... azért kérjük Jézuska Édesanyját, hogy eszközölje ki édes jó Anyánk számára a felgyógyulást”.

Mint legnagyobb a családban, érzi az édesanya baját és a drága édesanya felgyógyulásáért megindítja az imahadjáratokat, és bíz, bízik rendületlenül. Nem csügged, bátorít: „... ne aggódj túlságosan Anyukáért, csak imádkozz sokat érte”. Hiába akarják azonban az édesanyát gyermekei itt tartani, mert még olyan szükség volna rá, a szomorú esemény feltartóztatatlantul közeledik.

— Bizony, Anyuka sokat szenved. A doktor úr mondja, hogy emberileg nem lehet rajta segíteni, de ugye, öcsikém, ami az embereknél lehetetlen, az nem lehetetlen a jó Istennél. Azért reményünket sohase veszíthetjük el. Jézuska senkit sem hagyott el. Öcsikém, csak imádkozzunk, és Isten akaratát öleljük át és csókoljuk meg. Az ember soha nem tehet szentebbet, mint Isten akaratát. A Szűzanya csodálatos szent életének legmagasztosabb cselekedete az volt, amikor kimondotta: „legyen nekem a Te igéd szerint”.

Ezután buzdítja öccsét, hogy legyen a Szűzanya hű szolgája. s kövesse a „fiat” („legyen”) mondásában is. Hiszi, hogy a szent kilencedek nem lesznek hiábavalók. Ha azonban Isten szent akaratát más, nem érzi magát megcsalva Isten részéről.

„Isten kezében van a dolgok kezdete és vége”. Ő, a család nagy

leánya, aki az édesanya betegségének minden terhét és fáradtságát viseli, *ő vigasztal: csak Isten szent akarata, csak az Ő szent akarata a fontos.*

A szomorú esemény már befejezés előtt áll. Az ártatlan szívű gyermekek imája Isten előtt kedves tömjénáldozat ugyan, de *Jézus mást akar: az édesanyjának mennie kell. Ekkor is az Isten akaratán való megnyugvás híriai rezdülnek meg lelke finom lantján. „Nekünk meg kell nyugodnunk a jó Jézuska akaratán“.*

És édesanyjuk az égbe röppent, oda, ahol, a jó édesapa már régen pihen Isten boldogító látásában. A kereszt teljes súlyával nehezedik az illmaradt kis árvák gyöngé vállaira. Hogy milyen súlyos az apátlan-anyátlan árvák keresztje, azt a jó Istenen, és az „árvák Anyján“ kívül nem tudja senkisé.

A szenvedő azonban viszi keresztjét, mert Krisztus így akarja. És ime: Krisztus még nehezebb keresztet tesz a gyöngé vállakra: maga a gyöngé test lesz önmagának keresztje, — mégpedig a lehető legsúlyosabb keresztje. Megkapja a „választottak betegségét“ — a tüdőbajt. Pedig gyöngé szervezetét már eddig is eléggé összetörte a szenvedés.

A tüdőszanatóriumból írja: „A mi célunk és terveink egyedül csak az Imádottban nyugodhatnak meg“. Az ő terve Jézus terve, illetőleg Jézus terve az övé. Nem tervez fényes jövőt magának. Mint okleveles tanítónő nem vágyik egyéni vággyal az iskola katedrájára. Jézus vágya az övé és Jézus szándéka az övé. „Amint Jézus akarja“. És Jézus azt akarja, hogy áldozat legyen azok helyett, akik Őt nem szeretik. Felhívja öccsét: „szerezzük mi Őt mindenki helyett, forró, odaadó, nagy szeretettel. Legyen a mi életünk égő áldozata a tökéletes szeretetnek“.

Kevés Jézus szenvedő-iskolájában a tanuló. Hamar kimaradnak e nehéz iskolából az emberek. A szenvedés úgy ellenkezik a testi ember természetes hajlamaival! Hát még akkor mily nehéz a szenvedés, ha az egy nagy célt, egy megnemértett nagy célt szolgál. Kis szenvedőnk megérti, mit akar Mestere. Nem hogy ő tanítson az iskolában, hanem hogy ő legyen iskolájának hű tanítványa.

A tanítványnak hasonlónak kell lennie Mesteréhez, ha jó tanítvány akar lenni. Jézus pedig nem tűr kontár-lelkeket. Nagy nehéz leckét ad tanítványának. Egy végtelenül fájdalmas operáción és annak minden gyötrelmes következményein kell átesnie.

Már szinte elmerülve a szenvedésben, írja: „A szenvedés iskolájából szeretettel üdvözöllek! — Oh! mily sokra megtanít a szenvedés! Öleljük át, csókoljuk meg mindennapi keresztünket. A szenvedés az, amiből adni tudunk. Addig csak kötelességünket tettük meg, amíg nem szenvedtünk türelemmel az emberiségért“.

Szent akart lenni; nem valami nagy, mindenkitől ismert szent, hanem „Jézus Szívében elrejtett szent“. Ő már a szenvedés-iskola felső osztályosa, neki Krisztus már szeretete legtökéletesebb fokáról ad ismertetést a rettegett műtőasztalon, amely az ember nyomorúságának oly fényes bizonyítéka. „Fejemet lélekben Jézushoz hajtom, amikor a műtőasztalon fekszem... Ő mindenben átségít“. Mennyi ember nem tudja magát átküzdeni az élet kérdésein! Hány ember áll tehetetlenül az élet gordiusi csomója előtt. Neki nincs kérdése, mert hiszen Jézusa mindent megold... „Kérjétek és adatik nektek!“ Tehát kérjünk és Ő ad türelmet, kitartást, megnyugvást. Így aztán nincs is semmi veszély. Jézus minden reggel betér szivembe, tehát nincs semmi veszély, amely elhomályosítaná Jézus irgalmas szeretetét“.

A bordacsonkítások háborzongató műtétei után Jézus még nem engedti ki tanítványát. Hiszen az egész élete egy nagy-nagy „fiat“. Az ember csodálkozik, hogyan bírhat ki egy ily testileg legyöngült fiatal leány annyi szenvedést. Élete a ma emberének küzdelme a létért, és azonkívül

a szenvedés keresztlét is viszi. Jézus bizonyára neki adja édességét, Önmagát. Azért írja figyelmeztetőleg: „Jézus több, mint az ő Vigasza.” Sok ember kéri Jézus vigaszt, de magára Jézusra nincs szüksége. Neki élete és jelszava: *Jézus mindenben! Jézus egyedül!*

Az ember csodálattal áll meg Jézusnak ilyen szenvedő tanítványa előtt. Csodálattal imádja Jézust, és azt mondja, amit az arsi plébánosról mondott egy paraszt: *Láttam az Istent a plébánosban.*

Íme itt látjuk Istent, az Ő szent akaratát egy lélekben, akit nem a középkor legendás színei, hanem a mai élet valósága vesz körül. Isten a XX. század modern gépemberei közé állította őt, hogy felhívja őket az igazi értékek keresésére!

Apróságok XI. Pius terciárius pápáról.

Achilles Ratti, milánói bíboros igen szerény, tudós ember volt. Nem sokat tartott saját képességeiről.

XV. Benedek halála után Rómába készült, a Conclávéra. Künn, a pályaudvaron többen búcsúztatták, és az egyik úr megjegyezte, a milánóiak valamennyien bíznak, hogy az ő bíborosuk lesz a pápa.

Ratti bíboros elmosolyogta magát és csak ennyit felelt:

— Jámbor ostobaság!

*

A Conclave megkezdése előtt az ő kedves Lombard-kollégiumában szállt meg. Itt többször felkereste a Corriera della Sera egyik riportere és mindegyik látogatása alkalmával egy kis csokor ibolyát hozott a bíborosnak.

— No ez a fiatalember asszonyoknak néz engem — mondta Achilles Ratti tréfásan öreg szolgájának. — No de hát van nekem egy asszonyom, aki méltó, hogy lába elé helyezzem ezeket az ibolyákat.

És odahelyezte az illatos virágokat a szemináristák refektóriumának Lourdesi Szűz Mária szobra elé.

*

Achilles Ratti bíboros, XI. Pius, a ferences „Pax” szellemet hozta magával a pápai trónra. Hogy csakugyan uralkodása kezdete óta foglalkozott az olasz-vatikáni kibékülés gondolatával, mutatja az alábbi két kis történet.

Gyönyörű autóval ajándékozták meg a pápát, mindennapi kerti sétájára. Jól megnézte, ki is próbálta s aztán csendesesen megjegyezte:

— Jól van, de ez a gép kicsi lesz, ha majd ki fogunk menni.

Egy más alkalommal Belmonte bíboros elragadtatva magyarázta, milyen gyönyörű kilátás nyílik a városra az ő Monte Marión lévő palotájából.

XI. Pius félbeszakította.

— Ki tudja, Eminenciád, nem megyünk-e fel oda egy szép napon mi is.

*

XI. Pius pápa nem szereti a sok beszédet. Egy-két szóval megmondja a véleményét mindenről. Ezek a kijelentések valóságos szentencia számba mennek.

Egyszer valami rendelkezést adott ki a kongregációkra vonatkozólag. A kongregációk bíborosa néhány megjegyzést kockáztatott meg és

ezt hosszú emlékiratban megindokolva maga hozta el és felolvasta a pápának.

A pápa szó nélkül végighallgatta s aztán ráfelelte.

— Quod dixi, dixi! Amit mondtam, megmondtam!

És ezzel el is dőlt az emlékirat sorsa.

*

A ferences harmadikrendbe tartozó XV. Benedek pápa mintha csak a jövőbe látott volna. Amikor az 1921. évi konzisztóriumon két püspök és Monsignore Achille Ratti, a varsói nuncius megkapta a bíborosi méltóságot, mosolyogva mondta:

— Ma bőkezűen osztottuk a vöreset (a bíborosok színe), de nemso-kára egynek közületek fehérét fognak adni!

Csakugyan, alig hat hónappal később Achille Rattit pápává választották.

*

Aki csak egyszer látta, milyen áhítatosan misézük XI. Pius pápa, az nem szabadul többé ettől a benyomástól. Hogy mi ébreszti Őszentségében ezt a mélységes összeszedettséget, ő maga adta meg egyszer a magyarázatot.

— Ha misézek, — mondta — az az érzésem, mintha az egész kereszténység ott állna körülöttem az oltárnál, és mindenki azt akarná, hogy érte imádkozzam és mutassam be az áldozatot.

Rendi élet.

A budai rendiköztség az idén 13-ik esztendeje rendezi augusztus hó 7-én, vasárnap hazánk legszebb régi kegyhelyére szokásos 18-ik Porciunkulararandoklatát Mátraverebély-Szentkútra. A zarandoklat lelkivezetője főtiszt. P. Boner Valérián budai házfőnök, rendi igazgató. — *Vasúti menetrend.* Oda: Budapest Keleti p.-udvarról indul I. vonat reggel 5³⁰ narancssárga jegy, megérkezik 7⁴⁰ órákor. Budapest Keleti p.-udvarról indul II. vonat reggel 5⁴⁰, fehér jegy, megérkezik 7⁵⁶ órákor. Vissza: Mátraverebélyről indul az I. vonat 18⁵⁸ órákor, narancssárga jegy. Budapest Keleti p.-udvarra érkezik 21⁰⁶ órákor. Mátraverebélyről indul a II. vonat 19²³ órákor, fehér jegy. Budapest Keleti p.-udvarra érkezik 21⁵⁰ órákor. — Megállunk Kőbányán, Gödöllőn és Hatvanban a hívek csatlakozására. Mátraverebélyről egyházi zászlók alatt a főtisztelendő igazgató atya vezetésével gyalog vonulunk a kegyhelyre. A kegyhelyen szentbéges körmenet után ünnepélyes nagymise, szentbeszéd. Szentgyónás, szentáldozás elvégezhető. Ajánlatos a szentgyónást lehetőleg otthon elvégezni.

— Délután 2 órákor a történelmi nevezetességű, Szent László király idejéből fennmaradt helyek megtekintése főtisztelendő P. Kiefer Szilvér házfőnök atya vezetése mellett. Utána 1/23 órákor a Legméltóságosabb Oltáriszentség imádása, majd 4¹⁰ kor a grottánál szentbeszéd, litánia, majd a gyermekek és kegyzserék megáldása, utána általános feloldozás. — Mávaut autóbusról és kocsikról öregek és betegek részére a kegyhely zárdafőnöksége gondoskodik. — Menettérti jegyek 2'96 pengőért előre megválthatók. Kaphatók a sekrestyékben, a kegyzserarús nővérnél, a budai Szent Antal kegytárgyüzletben Budapest II., Margit-körút 23. és a III-ik rendi tanács tagjainál. Augusztus 2-ika után kizárólag a Szent Antal kegytárgyüzletben. — Kedvezményes jegyek érvénytelenek, 2 gyermek 6 éves korig 1 jegyet vált. — Élelemről mindenki maga gondoskodik. Meleg ételek a helyszínen jutányos áron kaphatók.

Figyelem! Mindenki csak abba a számozott kocsiba és ülőhelyre ülhet, amelyre a megváltott jegye szól.

A szerkesztésért és kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR OFM szentföldi biztos.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-u. 3—5.
Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.

Még ma rendelje meg a „MAGYAROK ÁHÍTATA”

című római katolikus ima- és énekeskönyvet. Az amerikai magyar papság útmutatása szerint összeállította két ferencrendi atya.

Felhívjuk Olvasóink hecses figyelmét az amerikai magyarság fenti imakönyvére. Rövid idő alatt most jelent meg már II. kiadásban.

Tudva azt, hogy sok magyar hívőnek itthon is, csak azért nincs imakönyve, mert nem bírja az elég drága kereskedelmi áron adott imakönyveket megfizetni, kértük a szerzőket, engedjék meg, hogy nyomdai, önáron árusíthassuk itthon is e könyveket. Erre azt válaszolták, hogy addig, míg az összes példányok el nem készültek és Amerikába ki nem mennek, árusíthatjuk 2 P-ós áron.

Mit kapunk ezért a 2 P-ért?

Egy teljes vászonba kötött, 448 oldalas oly imakönyvet, amelyért kereskedésben legalább 3.50 pengőt kérnek.

A könyv megrendelhető szerkesztőségünkben (Budapest, XII., Heinrich István-u. 3-5). Aki megveszi, a Szentföldet is támogatja.

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KRT. 51. SZ. ATRIUM MOZGÓ MELLETT!

Férfi fehéreneműek, divatcikk, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérenemű varrását is vállalom.

TELEFON: 153-719.

TRUNKHAHN SZÖVET ÖNMAGÁT AJÁNlja...

Közvetlen
a gyártólvásároljon
gyapjúszövetet!

KÉRJEN MINTÁKAT
TARTÓSSÁGI GARANCIA

ELADÁS: IV. PROHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8. VI. TERÉZ-KRT. 8.

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS KÉZBEN LEVŐ EGYETLEN POSZTÓGYÁRA!

Budai lerakata: Margit-körút 50.

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmonikumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52 — Fizetéskezdvevény! — Sürgőnycim: Harmonihörl.

Terciárius naptár 1938 augusztus hóra.

1. Déli 12 órakor kezdődik a Porciunkulai búcsú.
2. Porciunkulai búcsú. Szent Ferenc rendjének minden templomában elnyerhető annyiszor, ahányszor a templomot meglátogatjuk és 6 Miatyánkot, 6 Üdvözlégyet, 6 Dicsőséget a pápa szándékára elimádkozunk, teljes búcsút nyerhetünk, amelyet a *holtakért* is felejtánthatunk. Éjjel 12 óráig (36 órán át)
4. Szent Domonkos Atyánk ünnepe TB.
5. Elsőpéntek. TBvil.
7. B. Agathangelusz és Kasszián I. r. vt. TBvil.
9. Vianney Szt. János III. r plébános TBvil.
12. Assisi Szt. Klára, a II. rend alapítónője. ÁF. TBvil.
15. Nagybaldogasszony ünnepe. ÁF. TB.
16. Szent Joáchim, Szűz Mária atya hv. TBvil.
17. Szent Rókus III. r. hv. TBvil.
19. Szent Lajos püspök I. r. hv. TBvil.
22. Szűz Mária hét örömének (olvasójának) ünnepe ÁF. TBvil.
25. Szent Lajos (IX.) francia király, a III. rend védőszentje, ÁF. TBvil.

Erénygyakorlat e hóra: Lélekben naponta látogass el Szent Klára otthonába. Szerény, egyszerű hely a San-Damianóban. Figyeljed, miként néz le és kíséri a szent misét. Buzdulj fel újra a napi szentmise hallgatására.

Terciárius naptár 1938 szeptember hóra.

1. B. János és Péter I. r. vt. TBvil.
2. Elsőpéntek TBvil.
4. Viterbói Szent Róza TBvil.
8. Kisasszony ÁF. TB.
12. Szűz Mária szent Neve TBvil.
17. Szent Ferenc sebhelyei ÁF. TBvil.
18. Kupertinói Szent József I. r. hv. TBvil.
21. és 24. kántorbőjt (enyhített); 23. szigorú kántorbőjt.
24. Szent Pacifik I. r. hv. TBvil.
27. Szent Elzeár I. r. hv. TBvil.
29. Szent Mihály főangyal TB.

Erénygyakorlatok erre a hónapra: Mikor beöltöztél a rendbe, azt mondta az igazgató atya, hogy vetközzél ki a régi emberből és hadd el bűnös és könnyelmű cselekedeteidet, fordítsa el szívedet Isten a világ pompájától és léhaságaitól, hogy *Krisztusban újjászülethessél*. Más szóval: Hadd ott a test és a világ szellemét. hiszen Te ezután Jézusé vagy! Szakitottál-e a világiassággal? Látszik-e életeden, hogy meghaltál a világnak és vágyainak, és mindent Jézus és Szent Ferenc szemével látsz és szeretsz?

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában és Csehszlovákiában egy évre 5'— P, Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár.

Egyes szám ára: 30 fillér. Megjelenik havonta.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3-5. kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postatakaréki befizető lapunk száma: 51.581. Telefon: 165-626.
